

Kettőspont:

A Budapest-Rákoskeresztúri Református
Egyházközség lapja

XVI. évfolyam, 30. szám, 2023 Advent

Minden, amit mondunk, csak az Isten szava után jön, jöhet.

"Immánuel... velünk az Isten" (Mt 1,23)

ADVENTI ÁHÍTAT

Soltész Sándor (gyülekezetünk tagja, leendő presbiter)

„Amikor Jézus látta, hogy Mária sír, és a vele jött zsidók is sírnak, megrendült lelkében és háborgott, és megkérdezte: "Hova helyeztéték őt?" Azt felelték: "Uram, jöjj és lásd meg!" Jézus könnyekre fakadt.” (Ján 11, 33-35)

Amikor nem jól mennek a dolgaid, amikor fizikai, lelki veszteség ér és mélyen megrendülsz, tudnod kell, hogy Isten nem a magasból szemléli a bánatodat. Isten szeretete nem lehetne tökéletes – mint ahogy az –, ha nem lenne veled mélyen együttérző, ami azt is jelenti, hogy nem egyszerűen együtt érez veled, nem csak egy táviratot kapsz tőle a messzeségből, hanem ott áll melletted, körülölel téged és vigasztal!

Isten tökéletes szeretete nem csupán jót akar veled tenni, nem csupán egy jókívánságokkal teli üdvözlőlapot küld neked a születésnapodra, vagy karácsonyra, abban is megnyilvánul, hogy együtt örül veled az örömdben, mint ahogy neki is fáj a fájdalmaid. Isten Szentlelke együtt él a tiédde, rezonál a lelki rezdüléseidre, különben nem tudna jól pártfogolni, tanácsolni, feddni, örülni. Egy lelki kapcsolat csak akkor működik jól, ha az abban résztvevők egymásra tudnak hangolódni és Istennél jobban senki sem tud rád hangolódni. Ő az, aki tökéletesen megérti minden szavad, sőt a kimondatlan gondolataidat is. Emellett folyamatos törekvése az, hogy örömtelinek, boldognak lásson anélkül, hogy a legkisebb csírája is benne lenne az irigységnek, a rosszindulatnak, a csalárdságnak. Nem tudsz jobb társra lenni nála!

Nincs hát oka annak, hogy bármivel, akár örömmel, akár szomorúsággal ne fordulj felé, ne tedd egyiket hálás, a másikat keserű, de reményteli szívvel a lába elé abban bízva, hogy ebből a lelki kapcsolatból te csak épülni fogsz, mert így is lesz!

Ha figyelsz Istenre, örülni is és szenvedni is megtanít, mert Krisztusban öröme volt a megtérésekben, öröme volt a feltámadásban, és szenvedett az értetlenségtől, a támadásoktól, a bántalmazástól, a haláltól és az Isten általi elhagyatottságtól, azaz minden olyat átélt, amit te valaha átélhetsz, sőt még annál többet, mélyebbet is, így tehát nincs olyan lelki magasság vagy mélység, amit teljes egészében a maga valóságában meg ne értene, át ne érezne.

Élj ezzel a csodálatos lehetőséggel: szenvedj Istennel és örülj Istennel minden nap, minden percben, és tudd, hogy a vele való együttélés csodája minden pillanatod természetes velejárója lesz az öröklétben, amire már nagyon készül az Úr és erre próbál téged is felkészíteni!

CSENDES ÉJ

Dr. Békési László (gyülekezetünk tagja)

Karácsony szavunk eredete tisztázatlan, egyesek a szláv *kracsun*, „átlép” szóból származtatják. Ez a szó arra utal, hogy a Nap átlépi a téli napfordulót, újból hosszabbodni kezdenek a nappalok, a fény átveszi az uralmat a sötétség felett. A Napra vonatkozó egyes ószövetségi szövegeket Krisztusra értették, mint például, „*Nektek, akik féltetek ma nevemet, föl fog kelni az igazság Napja.*” (Malakiás 4,2).

Más nyelvekben is van jelentése a szónak pl. *Christmas* az angolban a „*Christian mass*” rövidülése (akár *Xmas*) egyszerűen keresztény liturgiát, misét jelent. Latin nyelvekben viszont a *Natale (natales)* szó utal a születésre, azaz a megszületett Jézusra. Eredetileg kizárólag keresztény ünnep volt, de a mindennapjainkat betöltő anyagi világ reklámként használja, és a színes, villogó, zenélő led-fűzők a világ minden táján, már akár hónapokkal korábban jelzik valaminek az érkezését, adventjét, a várakozást valamire, bár leggyakrabban a vásárlás kényszerét jelentik.

Gyerekkorunk karácsony estéinek felidézése mindannyiunk számára szívmengető érzés ma is. Kamarakórusunk többek között az egyik legismertebb karácsonyi énekkel, a *Csendes éj*-jel készül, amelyet egy kis osztrák falu segédlelkésze szerzett több mint 200 évvel ezelőtt. Miért lett ennyire népszerű, mondhatjuk világ-sláger ez az egyszerű, de annál kedvesebb szöveg és dallam? Talán mert híven tükrözi az emberek karácsony környékén érzett vágyódását a csendre, a meghitt családi együttlétre a megszületett Jézussal.

Természetesen nem mindig voltak csendesek, eseménytelenek a karácsonyok. Alig egy éves voltam, mikor Budapest ostroma miatt a karácsonyt a Bethesda kórház pincéjében töltöttük, ahol szüleim szerint az első szavam az volt, hogy „ah, bomba”. De emléthetném 1956 néma karácsonyát, amikor egy ország zárkózott be otthonaiba, senki sem mert megszólalni, esetleg csendben siratta elesett, bebörtönzött hozzátartozóját, vagy azokat, akik itt hagyták az országot.

Milyen lesz az idei karácsony est? Zajos, vagy otthonülős, mozgalmas, vagy magányos, vagy várakozással teljes csendes, közösségben eltöltött? Hogyan tudjuk feldolgozni, hogy a szomszédunkban, vagy kissé távolabb dörögnek a fegyverek, emberek hálnak meg, folyik a tankok, a rakéták és ellenrakéták párbaja, vagy éppen a „*drónok harca*”? A karácsonyi dallamok le tudják-e csendesíteni szívünket? Tudunk-e nyugodt lélekkel ünnepelni, mikor

látjuk, hogy a karácsonyról egészen másként gondoló kereszténység folytatkozóban van a világban és ellenségeinek a száma egyre gyarapszik?

Borongós hangulatomban felidézem Kodály Zoltán csodálatos művét a Psalmus Hungaricus-t, a „magyarok zsoltárát”, amelyet éppen 100 évvel ezelőtt, a világháború után, Trianon után, 1923-ban mutattak be. A szövege viszont csaknem 500 éves és *Kecskeméti Végh Mihálynak* (Mohács, török megszállás után, 1560-ból), az 55. zsoltár korabeli szabad fordításán alapszik (a Károli Biblia 1590-ben jelent meg):

*Istenem Uram, kérlek tégedet
Fordítsad reám szent szemeidet
Nagy szükségemben ne hagyj engemet
Mert megemészti nagy bánat szívemet*

*Hogyha énnékem szárnyam lett volna
Mint az galamb, elröpültem volna
Hogyha az Isten engedte volna
Innét én régen elfutottam volna...*

*Én pedig, Uram, hozzád kiáltok
Reggel és délben, este könyörgök
Megszabadulást tőtőled várok
Az ellenségtől mert én igen tartok*

*Te azért lelkem, gondolatodat
Istenben vessed bizodalmaidat
Rólad elvészti minden terhedet
És meghallgatja te könyörgésedet*

Igaz vagy Uram ítéletedben...

*Az igazakat te mind megtartod
A kegyeseket megoltalmazod
A szegényeket felmagasztalod
A kevélyeket aláhajjálod.*

Mit is ünneplünk karácsonykor? A keresztény világ minden évben december 24-26 között tartja az ünnepek ünnepét Jézus születésének emlékére. Ez a keresztény ünnep az első niceai zsinat (325-ben) határozata értelmében

Jézus Krisztus földi születésének emléknapja: az öröm, a békesség, a család, az otthon és a szülőföld ünnepe. Az Evangéliumok, köztük Lukács szerint ezen az éjjelen nagy örömet hirdetett a betlehemi csillag és a pásztoroknak megjelent angyal: „...üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus,” (Luk 2,11) Számunkra ez minden karácsony legfontosabb üzenete.

*„Csendes éj, szentséges éj,
Szív örülj, higgy, remélj...”*

Legyen csendes, szeretet-teljes karácsonyunk áldással, békességgel az egész világra!

AMIVEL TELE VAN A SZÍV

Kovács Lászlóné Kornélia (presbiter)

Hinni, bízni, remélni. De jó lenne, ha ebbe a sorrendiségbe bele tudnánk kapaszkodni... S mégis, a mi kicsinyhitűségünk de sokszor elbizonytalanít bennünket. Sokszor voltam én is ilyen állapotban, s aztán utólag szégyelltem is magamat emiatt...

Miért vannak bennünk kételyek, ha közben egy nehéz helyzet, vagy döntés előtt állva ezeket odatesszük az Úr elé, Ő meghallgat, javunkat akarja, csak nem biztos, hogy azonnal teljesíti kérésünket. Isten szuverén, s cselekszik, amikor cselekszik, de nem automatikus módon, hanem egy kicsit formál, igazít, s néha visszakérdez: – tényleg ezt akarod, tényleg úgy gondolod, javadra lesz, amit kérsz tőlem?

Édesanyámnak volt egy kedves éneke, ritkán mi is szoktuk énekelni ez most a 745.énekünk 3. verse:

*„Tudja Isten kívánságod,
Ád is mert csak ő adhat,
De bölcs Uram, te jóságod,
Tudod sok elmaradhat.
Tudom: gondod reám nagy,
Mivel édes Atyám vagy;
Mint akarod, hát úgy légyen
Másként élnem volna szégyen.”*

Ez az ének 1757 óta mennyi kételkedőnek adott választ a hogyan bizzunk, s kire bizzuk magunkat... Tudom, akkor fognak eltűnni félelmeim

belőlem, amikor hagyom, hogy Ő munkálkodjon bennem, s ha elvégezte munkáját rajtam, el fognak tűnni szívem félelmei, s átmozgat a hálára és alázatra.

S amivel tele van a szív, a szívem:

Az október 31-i Reformációs Istentiszteletünkön, amit az evangélikus testvéreinkkel együtt ünnepeltünk meg hétköznap este 6 órakor, soha ilyen sokan nem vettek részt korábban. Úgy gondoltam kishitűen, jó, ha 70-80 fő lesz itt jelen. Eszerint is készítettem elő a tálcákat az Úrvacsorához. Végül is, Istennek hála 125-en vettünk Úrvacsorát, és a kenyeres kosárban 1 darab kocka kenyér maradt csupán, és pár ostya is, mert evangélikus testvéreink ezzel élnek Úrvacsorázáskor. Természetesen mindig van tartalék úrvacsorai jegyekből, és pont annyi volt a kosárban, amennyi „elegendő” volt, és még maradt is egy, mert az Úr, gondoskodik övéiről, s nem szégyenül meg senki, aki benne bíz.

A másik, amivel tele van a szívem az, hogy Isten kifürkészhetetlen vezetése nyomán, Sóskuti Zoltán lelkészünk szülőfalumba Ászárra kapott meghívást evangelizálásra. A visszajelzések, és a visszahallható evangelizációs témák alapján, nagy lelkesültséggel élték meg ezeket az alkalmakat mind az evangélium hallgatói (voltak, akik egészen messziről mentek ezt meghallgatni), mind lelkipásztorunk. Az utolsó alkalom zárásaként bizonyosságot tehettem arról, hogy életem során hányszor érezhettem azt, hogy mellettem állt az Úr, soha nem hagyott magamra, és tudja, mire van szükségem, s engedte, hogy régi szeretett templomomba megállhattam még egyszer az Úrasztalánál.

"A MI TÁNCRENDÜNK"

Drága Jani Gabi testvéremre emlékezem

Dereráné Varga Éva (gyülekezeti tagunk, leendő presbiter)

Körülbelül 7 éve ismertem meg, nem sokkal a gyülekezetbe kerülésem után. Kerestem a helyemet, szolgálatomat a gyülekezetben és Gabihoz irányított Sóskuti Zoltán lelkipásztorunk. Így kezdődött aztán a mi nagyon szoros barátságunk. Szinte azonnal ráhangolódtunk egymásra - ami persze nem volt nehéz Gabival! Vele nagyon könnyű volt közös hangot találni. A maga szelíd, kedves, mosolygós megjelenésével szerintem mindenkit megérintett, akivel kapcsolatba került.

Mindig volt egy kedves szava, mindig érdeklődött a hoglétünk felől. Először én látogattam meg őket Rákosligeti otthonukban. Olyan szeretettel

fogadott, várt, öröm volt együtt tölteni pár órát. Aztán már rendszeressé váltak a látogatások egymáshoz.

Vasárnaponként, Istentisztelet után mindig megkérdezte, hogy, hogy áll a „*táncrendünk*”? Van-e hely benne egy látogatásra hozzájuk. És persze férjemmel, Misimmal mindig csináltunk helyet a táncrendben, hogy meglátogassuk, vagy hogy elhozzuk őket. Boldogan és örömmel mentünk. Boldogan és örömmel várt bennünket mindig finom ebéddel. Olyan nagyon értékes és áldott alkalmak voltak ezek! Élveztük egymás társaságát, élveztük a kötetlen, sokszor bolondos, mókás beszélgetéseket és ugyanúgy élveztük a komoly beszélgetéseket is, amiből mindannyian épültünk.

Igaz, férjemmel, Misimmal többször mentünk mi hozzájuk, mert Gabi akkor már ápolta anyósát, Jolika nénit, a „*Mamát*”. Többször elhoztuk mindkettőjüket hozzánk ebédre, ezt is élveztük mindannyian. Értékes alkalmak voltak ezek is. Nagyon szerették mindketten Misimet és Misim is nagyon szerette őket. Élvezték humorát, beszólásait, történeteit örömmel hallgatták. Jolika néni sokszor mondta nekem Misimről: „*Úgy szeretem hallgatni ezt az embert, ahogy beszél és mesél*”. Most is hallom, ahogy kicsit vidékies tájszóval mondja ezt olyan nagy szeretettel!

Ha nyár volt, akkor kiültünk a kertben, gyönyörködtünk hol nála az ő kertjében, hol nálunk a mi kertünkben. Adott sok kinti növényt a kertjéből, amik nálam is csodásan virágznak és mindig rá fognak emlékeztetni. Gyakran elmentünk együtt sétálni, fagyizni Ligeten. Gabi tolt a Mamát én pedig toltam a Misit. Két kerekesszéssel el is foglaltuk a járda szélességét, bizony sokszor kellett az úton haladnunk, ha mellékutcában voltunk, vagy libasorban, ha a járdán nem volt hely egymás mellett. De menet közben is mindig beszélgettünk, mindig volt miről beszélgetnünk.

Aztán amikor 2 éve elment Misim, Gabi is annyira mellettem volt a gyász nehéz és fájdalmas időszakában is. Megmaradtak a rendszeres közös ebédek és együtt sírtunk, emlékeztünk, sokszor hármasban a Mamával együtt. Most is hallom Gabi kedves hangját, ahogy vigasztalt: „*Jaj szívem*” mondta mindig, amikor átölelt, és ebben a két szóban annyi szeretet volt, hogy nem is kellett több.

Aztán elment a Mama is és ezzel egyszerre csak elfogytak Gabi addigi mindennapi megszokott teendői, a Mama körüli gondoskodás. Egy rövid időre mintha üres légtérbe került volna. Érthető módon kiürült körülötte valahogy minden, ami addig élete minden pillanatát betöltötte. De hamar magára talált. Sosem unatkozott! Mindig talált magának munkát vagy a kertben, vagy a házban, vagy a festésben, vagy a tanulásban, vagy a gyülekezetben, szinte mindig mozgásban volt. Próbálgatta tehetségét a festésben. Egyik másik képe

egészen érdekes volt, kaptam is tőle egyet, ami ma már még értékesebb számomra, mint amikor adta, mert akkor még nem tudhattuk, hogy ez lesz az egyetlen és utolsó alkotása, amit tőle kaphatok.

Aztán jött a szörnyű betegség! És bár hihetetlenül fájdalmas volt végignézni szegénykémet, ahogy szótlánul szenvedett, sosem panaszkodott, inkább ő vigasztalt, mégis hálásak vagyunk, hogy nem engedte Urunk, hogy sokat és sokáig szenvedjen! Alig pár hónap alatt véget ért a földi szenvedése. De mi mégis tudjuk, hogy minden perce, minden mozdulata számon volt tartva. Istenünk egyetlen egy perccel sem hagyta tovább szenvedni, mint ami feltétlenül szükséges volt és drága Gabink a halála előtt 3 nappal még elmondta nekünk, hogy a következő idők délelőttjén milyen témával készül! Utolsó lehetőségig nem adta fel, hanem szolgált!

Gabink betöltötte feladatát itt a földön. Hűségesen elvégzett mindent, amit Urunk rábízott. Szerető felesége volt férjének, szerető anyja volt három gyermekének, szeretettel ápolta anyósát a haláláig. Szeretettel volt irántunk, testvérei iránt, a gyülekezete, barátai iránt. Bevégezte, ami rá volt bízva és mi kénytelenek voltunk elengedni őt fájó, de hálás szívvel, hogy ismerhettük őt. Hogy része lehetett az életünknek és hogy mi is részesei lehettünk az ő életének. Hogy tudjuk, hogy a mennyei hazában van már sok, sok előrement szerettünkkel, testvérünkkel, a legeslegjobb helyen, a mi Urunkkal!

Ennyi időt kapott itt közöttünk, ennyi időt kaptunk mi vele.

Köszönettel áldjuk és magasztaljuk Urunkat, hogy közénk hozta Gabit, hogy drága emlékét őrizhetjük szívünkben!

NE FÉLJ, CSAK HIGGY!

*Ha éjszaka vesz körül és sötétség,
s nem látsz utat a pusztaságon át,
Valaki ott van veled és vezérel
hűségesen, átszegezett kezével.
Ne félj, csak higgy! Neki gondja van rád!*

*Bízhatsz benne! Miért csüggednél, remegnél?
Engedj néki, ha próbál, tisztogat!
Ismer! Elmondhatsz mindent. Érti, hallja.
Ha elfáradtál, hordoz erős karja.
Ne félj, csak higgy, és vedd rá gondodat!*

*Veled az Úr a szenvedés tüzében.
S ahogy az ötvös perceket figyel,
hű tekintete örökös feletted:
drága aranya tűzben el nem veszhét.
Ne félj, csak higgy! Idején kiemel.*

Dora Rappard

"Nevetve Néz A Holnap Elé..."

Soltészné Garay Réka

(gyülekezeti tagunk, a Diakóniai szolgálat vezetője)

„Erő és méltóság árad róla, és nevetve néz a holnap elé. Szája bölcsességre nyílik, és nyelve szeretetre tanít.” (Péld 31,25-26)

Októberben volt egy alkalmunk, ahol gyülekezetünk szép kort megélt tagjaival beszélgettünk az időskor gyümölcseiről. Többeket nagyon elgondolkoztatott a téma felvetés és nehezen szedték össze az ezzel kapcsolatos gondolataikat. Hiszen több a betegség, nehezebben mozdulnak a végtagok, valahol mindig fáj valami, a nyugdíjaztatás miatt már nem érzik „hasznosnak”

magukat, a gyerekek felnőttek, már nincs annyira szükség a tanácsaikra, az unokákat egyre nehezebb „megérteni”, nő a generációs különbség, fáradékonyabbak, az Ige olvasásra is nehezebb koncentrálni. Nem tud már semmi mást tenni, minthogy otthoni csendességében olvassa a Bibliát, imádkozik a gyülekezetért és néha-néha felhív egy-egy idős testvért, mert olyan jó hallani egymás hangját...

Nekem mégis az volt az érzésem, hogy ahogy Zoli áhítata és Etelka néni bizonyágtétele után szabadjára engedték a beszélgetést igazi üdeség lengte be a termet. Nevetés, viccelődés ugyanúgy, ahogy komoly igazi szeretetteljes odafordulás a másik felé... Számomra öröm volt köztük lenni.

A Református Szeretetszolgálatnál vállalt másik szolgálatomból adódóan több idős emberrel beszélgetek (nem gyülekezeti tagok), és nagyon sokszor azt érzem, hogy ezek a beszélgetések lehúznak, lelkileg nagyon nehezek, mert sokan csak sorolják a gondokat, az aggodalmaikat; hallgatom a panaszkodást... Nehéz „bölcset” és szeretetteljesen melléjük állni.

Az Idősek Adventi Ebédjének apropóján (is) alkalmam volt több idősünkkel beszélgetni, akik mind örültek a hívásainknak, és többen – kis biztatás után – mesélni kezdtek: volt, akivel összenevettünk, és igen, többen voltak, akik betegségről, veszteségről számoltak be... (Hálás vagyok, hogy a bizalmukba fogadtak!). Ezek a beszélgetések mégis mások voltak: itt is volt betegség, fájdalom, aggodalom, de... nehéz megfogalmazni... ezeket a beszélgetéseket mégis átlengte a békesség, az Istenben megélt öröm, a bizonyosság, hogy mivel Isten eddig is mindig megsegítette őket, most is meg fogja tenni, és még sorolhatnám. Őszintén mondom, hogy minden egyes beszélgetésből én magam is töltekeztem. A napom végén – hálát adván ezekért a beszélgetésekért – ez az Ige jutott az eszembe: *„Erő és méltóság árad róla, és nevetve néz a holnap elé. Szája bölcsességre nyílik, és nyelve szeretetre tanít.”* Ezt éltem meg. Pontosan ezt. És közben irigykedtem a rendíthetetlen hitükért, a bölcsességükért, azért a könnyedségért, amivel a váratlan betegségekkel, megpróbáltatásokkal szembe néznek. Egyszer majd szeretnék én is ilyen hitet!

Kedves Idősödő Testvéreink! Kérlek Titeket, hogy ne szűnjetek meg tenni a „semmit” ezért a gyülekezetért: töltekezzetek a Szentírásból, imádkozzatok a gyülekezetünkért és néha hívjátok fel egymást. És persze - ha erőtök engedi – gyertek néha közénk, hogy mi is töltekezhessünk a Ti hitetekből, tanítsatok minket, hogyan lehet minden gond és fájdalom ellenére *„nevetve nézni a holnap elé”!*

MISSZIÓI MUNKATERV

a 2024. esztendőre

„A HÁLÓ KÖTÖZGETÉS ÉVE”

✍ Összeállította: a Munkatársak javaslataival együtt *Sóskuti Zoltán*
lelkipásztor. Jóváhagyta az Egyházközség Presbitériuma 2023.
december 4-ei gyűlésén.

BEVEZETŐ GONDOLATOK.

Lelkiekben nagyon gazdag év áll mögöttünk, sok és sokféle alkalom, történet. Ezek mellett sokféle nehézség, veszteség ért minket, sokszor kellett gyors megoldásokat találni. Mégis mindezek között mindig segítség, ha igyekszünk tudatosan és rendszerezetten visszatekintetni, és úgy tervezni a továbbiakat. Ezért a Missziói Munkaterv meghatározó községünk életében, hogy EGYÜTT LÁSSUNK: miből jövünk, hogy állunk most és merre tartunk?

I. rész

VISSZATEKINTÉS

A 2023-as évnek a „Szolgálat éve” címet adtuk, azon belül kiemelten, a presbiter választás kapcsán a „Presbiteri szolgálat éve”. Sok szó esett a szolgálatról, és még több konkrét mozdulat, változás, erőfeszítés a szolgálatok terén. Több munkaterületen új vezetők álltak szolgálatba, vagy átszerveződött a munkatársi csapat, régi és új módok és célkitűzések között. Önálló egyházközségi életünk 17. éve rendkívül színesre, gazdagra sikerült, a „*covid-korszak*” és annak negatív hozadékai után, lassan megfrissülni látszik közösségi életünk.

Vonjunk tehát mérleget, mit sikerült elvégeznünk a tervezettek közül és mit nem, milyen váratlan lehetőségek nyíltak, mikkel kellett megbirkóznunk még, milyen idő közben beállt változásokra kellett reagálnunk!

1.) A „szolgálat” *mint téma* többször előkerült szószéken, kisebb körben, munkatársi alkalmakon – de az eltervezettnél talán kevesebbszer. Az *Oázis IFI* szolgálói csapata januárban egy elutazós munkatársi napot élt meg együtt, ahogy az ősz folyamán pedig a *Diakóniai Munkacsoport* és *Magvetők* (gyermekünk felé szolgálók) együtt utaztak el egy hétvégére. A *diakóniai*

csapatnak több képzése is volt még az őszi folyamán, és a *Magvetők* is rendszeresen találkoznak; ahogy az *ifivezetők* is rendszeresen találkoznak. A *Házi Biblia Körökben* szolgálókat is igyekszünk összefogni, ezt is egy testvérünk mozgatja. *Pénzügyeink*, *atemplomi urnatemetőnk* és a *különböző templom körüli ügyek* többször igényeltek kisebb nagyobb egyeztetéseket, ahogy az óvodai- és iskolai hittanórák megszervezése is minden évben kihívás – Istennek hála, akik ezekben aktívak sokat egyeztettek egymással. Ugyanezt igényelték *különböző táboraink* megszervezése, vagy a *gyerekdelutánok*, illetve egyéb gyülekezeti alkalmak (melyek majd külön felsorolásra kerülnek).

Idén hosszú idő után, egy lelkes kezdeményezéstől motiváltan, újra létrejött egy fórum arra, hogy a *különböző munkaágakban* szolgálók találkozzanak, egyeztessenek. A *munkaágvezetők alkalmá* minden negyedévben esedékes, először őszi elején találkoztunk. A „szolgálat évében” ez mindenképpen előrehaladás, hiszen a sokféle munkaterület jó, ha tud egymásról, segítséget kérhetnek egymástól és nem utolsósorban imádkozhatnak egymásért.

Ami örömdetes, hogy a gyülekezet létszámához képest kiemelkedő azok száma, akik valamelyik szolgálati ágban részt vállalva szolgálnak! Ez a „Szolgálat évére” visszatérvél, hadd kapjon különleges hangsúlyt! Legutóbbi listánk szerint ez több mint 130 szolgáltót jelent – bár ebben vannak, akik több helyen is helytállnak, de ezt leszámítva is *100 fő körüli szolgáltónk van!* Hála legyen ezért az elhívó és megmozgató Szentléleknek!

Ezek mellett még újabb erősítést kaptunk augusztustól, hiszen félállásban visszatért a *lelkészi szolgálatba* közösségünk régi tagja, így már három lelkipásztor is munkálkodik a közösségért. Ennek fényében a nyári folyamán újra átgondoltuk a munkaterületeket, és így minden szolgálati ág kapott egy lelkészi mentort (ahol nem a lelkipásztor vezeti az adott szolgálatot). Ennek révén sok új alkalmat próbálhattunk meg életre hívni (pl. Anya Nap, Hétközi Istentisztelet...).

A gyülekezet vezető lelkipásztora ebben az évben átdolgozta azt a hosszabb *tanulmányt*, melyet az Egyházköztségbe érkezésekor hozott, mint látást arról, mit és hogyan szeretnénk (benne a időközben kilenc pontossá nőtt „küldetésmondatainkkal”), és amit az Egyházközség első presbitériumával annak idején átvett, kiegészített. Azóta eltelt több mint másfél évtized, ennek tapasztalatai és tanulságai mentén írta át és rövidítette le, beépítve sokféle felismerést, olvasmányt ebbe. Ez kerülhet majd az új presbitérium asztalára.

2.) Egy másik kiemelt célunk volt, hogy *integráljuk új gyülekezeti tagjainkat*. Ezt többféle formában terveztük elvégezni. Természetesen minden gyülekezeti program, elvégzendő feladat egy-egy lehetőség „beljebb lépni” a

templomunkba járók számára – ebben voltak örömteli momentumok, például az őszi Anya Napon egy testvér a szaktudásával tudott szolgálni, vagy léptek be új szolgálók a Magvetők és a Diakónusok közé is. Mindezek mellett sajnos kimaradt az eltervezett „új gyülekezeti tagok ismerkedő és a gyülekezettel megismertető alkalmá”, azonban idén is sokan meglepettették az *ötrészes videó gyülekezeti kurzusunkat*, vagy *három bemutatkozó videónkat*. A keresztelezésre hozzánk érkezett családok esetén ezek ráadásul „kötelezően elvégzendő feladatok”. A „személyes kísérés, segítség, tudatosabb odafigyelés” terén bizonyos, hogy még fejlődünk kell, bár vannak, akik ezt kifejezetten teszik. Ebben a tárgyban céljaink közt szerepelt a *hitoktatásban részesülő gyermekek és családtagjaik integrálása gyülekezetünkbe* – ebben is vannak örömteli gyümölcsök, különösen a nyári gyermek napközis táborok és a gyerekdelutánok segíthetnek ebben. Az *online térben* sokan követnek minket, beteg vagy akadályoztatott egyháztagjaink mellett hétről-hétre még mindig nagy az Istentiszteleteink YouTube-os nézettsége – ez továbbra is probléma / kihívás / ajándék (mindhárom igaz rá!), és kérdés, miként hívhatnánk közelebb, beljebb őket közösségünkbe. Ebben is egy-egy új tag tekintetében örömmünk van, akik előbb csak az interneten át követtek minket, majd személyesen is bekapcsolódtak közösségünk életébe! Hála érte!

3.) Kiemelt céljaink közt szerepelt a *tudatos felkészülés a presbiterválasztásra*. Presbitereink egyébként idén hét *gyűlést* tartottak, emellett a *Választási Bizottság* tagjai is többször tartottak megbeszélést. A presbiterválasztást előkészítendő kurzusra többen eljöttek, de a közösség létszámához képest sajnos kevesen. Általában is elmondható, hogy a presbiter választás közösségünknek csak a kisebb részét mozgatta meg a felkészülés és jelölés folyamatában, viszonylag sok jelöltre (akiknek közel a fele nem volt választható törvény szerint vagy nem vállalta a jelöltséget) kevés jelölő lap vagy szóbeli javaslat érkezett be. A *Választói Közgyűlésen* résztvevő 97 fő a több mint háromszáz fős névjegyzékhez képest is beszédes... Mindezek ellenére is, egy reményteljes, értékes presbiteri közösséget választottak meg gyülekezetünk tagjai.

4.) Lássuk ezek után „címszavakban”, mi mindent történt még közöttünk ebben a 2023-ban, átböngészve gyülekezeti és szolgálati naptárainkat – régi illetve új (akár „felújított”) alkalmak, rendszeres vagy alkalmankénti programok:

- 4.1 A *Házi Biblia Körökben* Pál apostol Korinthusiakhoz írott első levelét tanulmányoztuk ebben az évben. Nyáron szomorú történések nyomán egy csoportunk megszűnt sajnos, de egy új elindult. Hétről-hétre a jelenlegi 7 csoportban legalább 80 fő

tanulmányozza együtt Isten Igéjét, és hordozzák egymást szeretetben-imádságban – ez közösségünk egyik motorja. Odszánt vezetők készülnek ezekben alkalomról-alkalomra a lelkesek által készített anyag és saját készülésük segítségével. Sajnos az elmúlt években lazult a megbeszélések gyakorisága, ebben jó lenne változás, hiszen felelősségteljes szolgálat ez, fontos lenne egymás erősítése, tanácsolása.

- 4.2 Az *Imakör* kicsi, ámde hűséges csapata hetente (otthonaikban naponta) viszik Isten elé imádságban közösségünk ügyeit, életét, tagjait. Nagy szükségünk van az imádságra, jó lenne ebben tovább erősödni!
- 4.3 Idén *buszos kirándulást* is tehattünk – úti célunk Veszprém illetve Balatonfüred voltak, sokféle impulzust kaptunk, nagyszerű volt több mint ötvenen együtt lenni!
- 4.4 Az *Anya Nap* idén ősszel először került megrendezésre egyik lelkipásztorunk ötlete révén. A résztvevők Isten áldását tapasztalták meg ebben, és úgy tűnik, lesz folytatása is, hiszen nagy dolog kicsit kiszakadni és együtt lenni, tanulni, megpihenni, beszélgetni az Édesanyáknak!
- 4.5 Szajoli *nyári gyülekezeti táborunkban* idén is több mint száz fővel vehettünk részt, ezúttal az 1Móz elején található Őstörténetekről hallottunk előadásokat – de sok más programban, lelki jóban is részünk lehetett.
- 4.6 A *Diakóniai Munkacsoport* számos dolgot szervezett, mozdított előre, *Diakóniai délutánt* illetve ősszel az elutazós munkatársi hétvége (a Magvetőkkel közösen) mellett *diakóniai képzést, ruhabörzét* is tartott, emellett a Magyar Református Szeretetszolgálat „Szeretetdoboz” akciójába is bekapcsolta közösségünket. Rendszeres e-mailes kommunikáció segít az irányításban, kapcsolattartásban, többen segítik alkalmanként és rendszeres beszélgetésekkel idősebb vagy beteg testvéreiket.
- 4.7 Idén már harmadik alkalommal tarthattuk meg a már hagyományá vált *Idősek Nyári Hetét*. Sokat jelentett a résztvevőknek templomunkban együtt lenni néhány délelőttöt, találkozni, tanulni és beszélgetni. Év közben pedig sor került még többször egy-egy találkozásra időseinkkel („*Idősek/Bölcsek délelőttje/délutánja*”). Nagy fájdalomunkra, szeretett testvérünk, ezen alkalmak „szervező csapatának lelke, motorja” idén elhunyt, hiányát sokáig érezni

- fogjuk... Adventi időben ismét megrendeztük az *Idősek Adventi Ebédjét*.
- 4.8 Az elmúlt években különösen is sok aktív, közösségünk karakterét meghatározó testvértől kellett elbúcsúznunk, mert *elementek a minden élők útján*. Idén is többeket elvesztettünk, fájdalommal, reménységgel emlékezünk rájuk...
- 4.9 Mindig veszteséget jelentenek a „*lemorzsolódások*” gyülekezetünk számára – hogy vannak, akik lassan, egyre kevesebbet jönnek, aztán eltűnnek látókörünkéből. Természetes hálója közösségünknek egy ideig tartja őket, hívogató, bátorító révén, mégis elszakadnak – ami a jobbik eset, másik keresztyén közösségbe, de vannak, akik nem járnak ezek után templomba. (Bizonyára van adósságunk e téren, bár azért a közösségben maradás mindig kétoldalú, és alapvetően nem az emberi kapcsolatok kérdése!)
- 4.10 Még nagyobb fájdalom közösségünk életében, ha valaki „*kijelentkezik*”, azaz tudatosan mond nemet ránk, és elmegy (elbúcsúzva vagy anélkül) közülünk egy másik gyülekezetbe. Az örömünk, hogy egy másik közösség nyer bennük új testvéreket, szolgálókat (többen közénk is így kerültek), és talán ők maguk is jobban érzik ott magukat, megújulnak, lelkeségük számára alkalmasabb közeget kapnak – a bánatunk, hogy mi szegényedünk elmenetelülükkel. Idén többen is így léptek ki gyülekezetünkéből. Isten áldását kívánjuk további útjukra – és természetesen kapunk mindig nyitva áll előttük (ahogy többek pedig egy idő után visszakerültek közénk). Álljon itt általában ehhez a témához egy kis háttér:

Minden keresztyén közösségnek megvannak az erősségei és hibái, hangsúlyai és mulasztásai – és megvan a maga lelkiülete, stílusa. Meglehet, ugyanaz valaki számára az otthonosságot jelenti, mások számára ez inkább idegen. Ráadásul egy közösség is állandóan változik, illetve egy-egy hívó ember lelkesége, aktuális „lelki igénye” is formálódik. Ez a kettő nem mindig „illik össze”, nem mindig „kompatibilis”. A cél, hogy mindenki a helyén legyen e tekintetben – ez az individuális része ennek. Ugyanakkor a közösségre mindenki hatással van, és minél kevesebb hangsúly van jelen, minél kevésbé színes, annál inkább magában rejti az egyoldalúságot, a

kiegyensúlyozatlanságot. Hiszen más-más ajándékaink, felismeréseink, lelki megtapasztalásaink vannak, amivel formálhatjuk egymást a Krisztus-testében. Ez pedig a közösségi szempont. E kettő metszésében áll pedig a hűség és a felelősség. Ezeket mérlegelve, természetes dolog, hogy egy közösség változik, mi magunk benne keressük a helyünket, és időnként nem találjuk. Erre Isten előtt imádságosan tudunk csak választ adni, ki-ki aktuálisan a maga csendjében. Ezt el kell fogadjuk szeretettel, ami néha ragaszkodás, néha pedig elengedés.

- 4.11 Ifjaink két alkalommal utaztak el együtt egy-egy *ifi-hétségére*: tavasszal a konfirmandusokkal együtt, ősszel csak az Oázis IFI tagjai. A munkatársi csapatban idén több változás is volt, de Istennek hála, mindig van egy „csokornyfi fiatal”, akinek ez a szolgálat szívügye.
- 4.12 Ahogy régi szokásunk, Vácott idén februárban is *Házassági Hétségére* tartottunk, immáron sokadik alkalommal. Most házasságunk erőforrásairól beszélgettünk.
- 4.13 Sokat adtak a különböző alkalmakhoz kapcsolódó *szeretettelvendégségek*, közös étkezések – ezek mögött mindig odaadó szorgos kezek álltak.
- 4.14 Ebben az esztendőben tavaszi sorozatként nem a missziói jellegű Keresztkérdések kurzust tartottunk, hanem azokat céloztuk meg, akik elindultak már a hit útján – így több héten át nagy érdeklődés mellett rendeztük meg a *Tanítványság kérdései* kurzusunkat, előadással, vacsorával, csoportbeszélgetéssel. Hála Istennek, újra adatott hozzá egy lelkes szolgálói csapat!
- 4.15 Idén is lehetett *konfirmáció*, sőt felnőtt konfirmációra is sor került az év folyamán. Isten áldja meg lelki életüket, fogadalmuk megtartását!
- 4.16 Tavasszal és ősszel a *Magvetők* csodálatos alkalmakat álmodnak meg minden évben – így történt ez az idei *gyerekdelutánokon!* Nagyon sok résztvevő jött el, ahogy a nyári *Napközis gyerektáborra* is, amire már túljelentkezés volt. A *hittanos évnnyitó- és évzáró Istentiszteletek* is kiemelt pontjai a gyermekek közötti szolgálatnak. A Magvetők népes csapatának vezetőpárosa, sok-sok éves hűséges, odaadó fáradozás után, egy másik rutinos vezetőpárosnak adta át a szervezés munkáját; így ősztől már így indultak neki az évek. Álljon itt is egy rövid, de lényeges kitérő:

Gyülekezetünkben fontos alapelv – amit, talán furcsa, de igyekeztünk a „szolgálat évében” is hangsúlyozni – hogy lehetséges egy-egy szolgálatban „szünetet kérni”, „hátrébb lépni”, más szolgálatba átmenni vagy egyszerűen megpihenni, minden szégyenkezés, magyarázkodás nélkül. Ez szabadságot ad, lehetőséget kínál megújulásra, megpihenésre, erőgyűjtésre, új kihívásokra, és lehetőséget ad másoknak is, hogy „kipróbálják magukat”. Megment attól is, hogy egy-egy szolgálat valakinek a „privilegiuma” legyen, vagy a „nyakán maradjon”. Ez az alapelv adott ebben az esetben is szabadságot és lehetőséget.

- 4.17 Reformáció ünnepére készülve, idén négy hétközi Istentiszteletet is tartottunk, a négy összefoglaló reformátori mondat mentén. Jó volt hétköznap este összegyűlni – terveink szerint ennek is lesz folytatása... Ennek befejezéseként október 31-én az evangélikus hittársainkat vendégül látva ünnepelhettük.
- 4.18 Az *urnatemető* rengeteg tennivalót, megoldandó problémát is hoz, amellet, hogy általa szolgálhatunk a gyászolók felé, kulturált temetkezési helyet biztosíthatunk, és mindezek mellett anyagi bevételt jelent Egyházközségünknek. Az *ügyintézés*, az *árszabás* felelősen, nagy odaadással és diakóniai lelkülettel történik, igyekeztünk mindenkinek segíteni. Sajnos idén, betegség folytán, mindkét testvérünk kiesett a szolgálatból, akik évek óta hűségesen az *umaterem takarítását*, a rendrakást végezték. Hála, hogy rögtön akadt pár odaadó testvér, aki helyükbe lépett átmenetileg.
- 4.19 Igyekeztünk költségvetésünk mentén kézből tartani *pénzügyeinket*, hála Istennek, ebben kezdetektől hűséges és megbízható munkatársaink vannak, és van erre nézve egy közös látásunk, amiben a gyülekezeti élet, a misszió és a diakónia határozza meg, mire mennyit költünk. Idén is jutott külső adományokra és közösségünk tagjainak megsegítésére is bőséggel. Nagy öröm, hogy a nyári táborban való részvételt is tudtuk sokaknak segíteni! Mindezek mögött közösségünk tagjainak hitből fakadó áldozatos adakozása áll; emellett altemplomunk bevételei is sok lehetőséget adnak; nem kevés munkával, pályázatokon át is sikerült célzott bevételekhez jutnunk; Alapítványunk is nagy segítséget jelent – de legfőképpen Gondviselő Jó Atyánk, Aki mindezeket mozgatta!

- 4.20 A *Halottak napja körüli időszakban bővített nyitva tartással* vártuk az emlékező hozzátartozókat, ennek megszervezése komoly feladat minden évben. Hála Istennek, többekre most is számíthatunk ezekben a szolgálatokban! Az urnatemető üzemeltetése sok és sokféle feladattal jár, ebben több segítőtől hosszú évek óta hűséges és odaadó munkatársunk van! Időnként igen bonyolult helyzetekkel kell megbirkózni, helyesen és lelkiismeretesen eljágni. Istennek hála, az éves állami ellenőrzések mindent mintás rendben találnak nálunk!
- 4.21 Négy alkalmas *adventi előadás-sorozattal* is vártuk gyülekezetünk tagjait – első este vendéglőadónk a Kisbéri Református Egyházközség lelkipásztora volt.
- 4.22 Advent idején Csend-Hétvégét tarthattunk – készülve az ünnepre.
- 4.23 *Sátoros ünnepünkben, Úrvacsorás Istentiszteleteken* gyűlt össze közösségünk.
- 4.24 Hálát adunk egyre bővülő kórusunkért, melynek lelkes tagjai minden vasárnap reggel próbálnak, nagy örömmel együtt énekelnek. A Kánon Körként induló, ma már templomépítő lelkipásztorunk nevét felvevő *Szombathy Gyula Kamarakórusunk* többször szolgált közöttünk ünnepi alkalmainkon színvonalas darabokkal. Áprilisban a Soli Deo Gloria Kamarakórusral együtt közösen egy *zenés délutánt* is tartottak.
- 4.25 Közgyeházi életünkben is jelen vagyunk. Különböző egyházkerületi- illetve egyházmegyei, felnőtt- illetve ifjúsági rendezvényeken, találkozókon veszünk részt, rendszeresen az egyházmegyei lelkészi alkalmak. Vezető lelkipásztorunk *ősz* evangelizáció hetet tartott az *Ászári Református Egyházközségben*, valamint a *KRE HTK Mentor Képzésén* tartott felkészítő előadást sokadik alkalommal; valamint az Egyházmegyei Közgyűlés *egyházmegyei tanácsossá* választotta. Néhány hétig rákosligeti Anyaegyházközségünkben is *helyettesítettünk*.
- 4.26 A *kertiünk gondozására* is többen odaadó munkával figyelmeznak, gondos gazdáiként a „templom névjegyének”.
- 4.27 Részt vállalunk kerületünk életében is. Lelkipásztoraink szolgáltak az *augusztus huszadikai ünnepségen*, az *ételosztásban*, az *adventi főtéri gyertyagyújtásokon*. Idén is szolgáltunk *idősek otthonaiban*, illetve, ahogy minden évben, a *kerületi pszichiátriai gondozottak karácsonyi ünnepén*. Templomunkban rendezte meg a *Bartók AMI*

Orgona Tanszak az ünnepi évzáró vizsga hangversenyét. Egy alkalommal vendégül láthattuk az *Újlak utcai iskola gyermekkórusát*, és így több gyermek, szülő vehetett részt Istentiszteletünkön ezen a novemberi vasárnapon. Ez évben is együtt lehettünk római katolikus és evangélikus testvéreinkkel az *ökumenikus imahét* alkalmával.

- 4.28 Heti rendszeres alkalmaink ezek voltak: *Istentiszteletek és gyermek-istentiszteletek; Ima Kör; Kórus próba; Baba-Mama Kör; Konfirmációs IFI; Oázis IFI; hittanórák, Házi Biblia Körök* – és persze a *heti lelkészi ügyeleti órák*.
- 4.29 Ezek mellett próbálkoztunk egy „*Társasjáték esttel*”, közös *Szilveszterezéssel* és több más megmozdulással is. Kezd karácsonyi hagyománnyá válni a *kántálás* is.
- 4.30 Az *ún. kazuáliák* mögött (*keresztelés; konfirmáció; esketés; temetés*) természetesen sok öröm és bánat van, családok, érzések, kérdések, hála vagy éppen lelki mélység, melyek pedig sok és sokféle pásztori szolgálatot igényelnek... Feltűnően sok keresztelés adatott idén – és több család ennek révén is talán intenzívebben bekapcsolódhat közösségi életünkbe.
- 4.31 Az Egyházközség *lelkipásztorai* rendszeresen egyeztetnek (*munkatársi megbeszélések sora*) egymással és a munkatársakkal, ápolják a kapcsolatot a közösség tagjaival *családlátogatások* formájában, valamint *telefonon, e-mailben, cset beszélgetések* eszközeivel.

II. rész TERVEZÉS

A 2024-es év alap gondolatát ez a kép foglalja egybe: „A HÁLÓKÖTÖZGETÉS ÉVE”.

Eszünkbe juthat Péter apostol, amikor Jézus elhívja őt tanítványául, neki a halásznak, világos képet mond: „emberhalász” leszél (*Lk 5,10: „Ne félj, ezentúl emberhalász leszél!”*). Világos a cél, amiért a halászok javítgatják, rendezgetik, mosogatják hálójukat – több helyen is a Szentírásban (*pl.: Mt 4,21; Mk 5,19*). Így mutatta meg hatalmát Jézus, amikor a *Jn 21,6-ban* ezt találjuk: „*Vessétek ki a **hálót** a hajó jobb oldalán, és találtok. Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt.*”

Tágítva ezt a képet: magának az Egyháznak (és benne tagjainak) a feladata, hogy embereket halásszon az örök életre – ehhez pedig hálóvá kell

legyünk. Ha az Egyház, a gyülekezet tagjai ezt a küldetést végre akarják hajtani, össze kell kapaszkodni, „hálót szöve magunkból”. Jó tudni azonban: ezt a hálót nem mi szöjjük, hanem Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltónk, Aki elhívott bennünket Szentlelke és Igéje által, ahogy azt olvassuk hitvallásunkban, a *Heidelbergi Káté 54. kérdés-feleletében*. Ő szőtt egybe minket – mi azonban gyakran feszítjük ezt a hálót, elszakítjuk. Szakadozott hálóval pedig nem lehet jól halászni. Ebből a képből indulunk ki, amikor azt mondjuk, hogy idén az a dolgunk, hogy köztzhezzünk hálóinkat, mint a bibliai történetekben a halászok, hogy aztán tényleg használhatók legyünk Jézus Urunk kezében!

Egyik munkatárs így fogalmazta meg mindezt: A hálón, ha nincs szakadás, ez egy olyan közösséget jelképez, ahol fogjuk egymás kezét. Ugyanakkor ezen a zárt hálón van egy nyílás, ami befogadja a halakat, és mivel nincs lyuk rajta, megtartja. Így lenne jó megélni a közösségben. Ebben fontos a testvéri egyetértés (*133. zsoltár* – csak oda küld áldást az Úr). A viszály, a meg nem bocsátás, a panaszkodás egymásnak, ahelyett, hogy az érintettel rendeznék le a problémánkat, szakítja a hálót és kiesnek, elmenekülnek a halak. Bizony, jó lenne, ha mindenkinek lenne valakije, aki a kezét fogja, ebben kell erősödnünk. Az *1Kor 8* lelkületét érdemes magunkba fogadni, hiszen sokféleek vagyunk, sokféleképpen éljük meg a hitünket, ebben az „erősek” figyelnek a „gyengébbekre” („lehet, hogy most én vagyok az erősebb, de holnap engem kell erősíteni”), nem kritikával, hanem bátorítva, felemelve őket. Az Istennel való kapcsolat mélyítése ennek kulcsa: minél közelebb vagyunk Istenhez, annál közelebb vagyunk egymáshoz is (a kör középpontja felé törekvés).

A Mt 13, 47-50-ben így olvassuk: „*Hasonló a mennyek országa a tengerbe kivetett háléhoz is, amely mindenféle halat összegyűjt. Amikor megtelik, kivonják a partra, és nekiülve a jókat edényekbe gyűjtik, a hitványakat pedig kidobják. Így lesz a világ végén is: eljönnek az angyalok, és kiválogatják a gonoszokat az igazak közül, és a tüzes kemencébe vetik őket, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.*”

Hogyan szeretnénk ezt tenni?

A.) Néhány elvi szempont elmélyítésével:

- (1) Jó kiindulópont lehet az, ha *odafordulunk* a másik gyülekezeti tag felé (a templomban, különböző alkalmakon), és így mind jobban megismerjük (és így megértjük!) egymást! Ehhez persze kell bátorság, kíváncsiság, szavak... Leginkább mégis a bennünk élő Jézus, az Ő Szeretete tud segíteni!

- (2) Mindnyájan „házigazdái” vagyunk közösségünknek. Ha ezzel az attitűddel fordulunk a gyülekezeti tagok felé (például vasárnaponként) illetve a hozzánk érkező vendégek, érdeklődők felé, megint apró, de fontos lépéseket tettünk a „hálókötözgetésben”.
- (3) Ha többet és mélyebben *beszélgetünk* egymással, jobban tudunk kapcsolódni is egymáshoz. Az egymás közötti kommunikáció elsődleges tere a *személyes találkozás* – a munkatársi megbeszélések, megszervezett személyes beszélgetések és spontán (akár Istentisztelet utáni) találkozások során. A *telefonbeszélgetés* is lehet ebben jó eszköz, amennyiben mindketten szívesen használják. Ezt csak kiegészítheti az *internetes kommunikáció* (e-mailek, körlevelek, csetek, Facebook oldal vagy gyülekezeti honlapunk).
- (4) Mindezekhez nélkülözhetetlen az *őszinte érdeklődés a másik testvér iránt, a másik alkalom után, a másik szolgálati ág irányában* – ennek nagy ellensége az a fajta beszűkülés, amiben csak én számítok, az én ötletem, az én szempontjaim, az én ízlésem, az én szolgálatom, az én szívügyem.
- (5) Sokat erősödhetünk, ha a szolgálati ágak vezetői jobban és jobban igyekeznek *törődni „csapatukkal”*. Hiszen nem csupán az elvégzett szolgálat a fontos, hanem a *szolgálók lelki élete, lelkisége* – benne azzal is, hogy a szolgálat mit végez el bennünk és közöttünk, mi magunk miként vagyunk benne.
- (6) A *felelősségvállalás* és az *elköteleződés* tovább erősítése szép kihívás lehet ebben, elsősorban Isten Országát illetően – vele együtt pedig a gyülekezet és tagjai irányába.
- (7) Az időnként köztünk keletkező *konfliktusok megbeszélése* igen lényeges, és arra érdemes törekedni, hogy ezt személyesen, szóban tegyünk meg, már csak a félreértések elkerülése végett is.
- (8) Érdemes a munkaágak között arra is figyelni, hogy *egyeztessünk* egymással (célok, tervek) – és ezeket mielőbb és minél pontosabban felvezetni a közös *gyülekezeti naptárba*, nehogy keresztbe szervezzünk egymással.
- (9) Segítő lehet a gyülekezet minden tagjának, ha tudja, *mivel kihez fordulhat, minek ki a felelőse*. Ezt is szolgálta már eddig is a munkatársak Istentiszteleten való megáldása és felhatalmazása. A jövő évben igyekszünk majd ezt még jobban kommunikálni, és

akkor talán könnyebb is tiszteletben tartani egymás „jogosultságait”.

B.) Néhány új alkalom segítségével:

- (10) Az Imacsoport hűséges tagjai közé újabb imádkozó társak bevonása – emellett *több alkalmankénti közös gyülekezeti imádságos találkozás szervezése.*
- (11) Tavasszal *egy találkozást szervezünk azokkal, akik a Keresztkérdéseket elvégezték* – visszatekintve, ki hogyan formálódott általa, illetve azóta.
- (12) Egy másik találkozás alkalmával – sok más gyülekezethez hasonlóan – *meghívjuk az 5, 10, 15 éve nálunk konfirmáltakat* (tehát: a 2019-es, 2013-as illetve 2009-es évfolyamok), hátha ez is erősítheti, „visszakötözgetheti” a közösséghez és legfőképpen Krisztushoz tartozást.
- (13) Egy *Férfi Kör /Apa nap / Férfi óra* iránti érdeklődés felmérése után ebben az irányban is elindulhatunk, a férfiak közötti kapcsolatok erősítésére.
- (14) A Kárpát-medence különböző tájairól érkezünk ebbe a gyülekezetbe, de Istennek ebben a hajlékában találtunk otthonra, együtt kötözgetjük a rákoskeresztúri reformátusok hálóját. Sokan jöttek közösségünkbe Erdélyből és a Partiumból, Kárpátaljáról – de Délvidékről és Felvidékről is vannak közösségi tagjaink. Június 4-e a *Nemzeti Összetartozás Napja*. Ennek alkalmából *június 2-án vasárnap Úrvacsorás Istentiszteletet* tartunk – többféle liturgiai elemet kölcsönözve az elszakadt területek református gyakorlatából.
- (15) Dunamelléki Református Egyházkerületünk jövőre is készül megszervezni a *Ráday Napokat*, melynek keretében *2024. szeptember 26-án tudományos nap* lesz, *27-én ifjúsági nap*, *28-án pedig családi nap*. Ehhez mi is szeretnénk kapcsolódni, hiszen ennek az élő hálónak mi is tagjai vagyunk.

C.) Meglévő, szokásos alkalmaink segítségével:

- (16) *Gyermek-istentiszteleti csoportok, óvodai- és iskolai hitoktatás, gyerekdelutánok, nyári gyerektábor* (ezeket is mind jobban összekötözgetve).

- (17) A *Baba-Mama Kör* is hetente találkozik – és ezt a szolgálatot tovább bővítik az *Anya Nap* újabb alkalmai
- (18) *Konfirmációs csoport (KonfIFI)* – a konfirmációs rendünk (15/2016-os presbiteri határozat) mentén, azt finomítva, alkalmazva. *KonfIFI-Oázis IFI hétvége* tavasszal
- (19) *Oázis IFI* alkalmak, szolgálói csapat tovább építése, *Oázis IFI hétvége* ősszel
- (20) *Házi Biblia Körök 7* csoportban – kéthetente; a *csoportvezetők* összefogása, találkozások.
- (21) *Nyári gyülekezeti táborunk* is szervezés alatt, ahogy a februári *Házás Hétvége* illetve a *Csend-Hétvége* is.
- (22) *Keresztkérdések-sorozat* formájában
- (23) A 2023-as *buszos kirándulás* sikerén felbuzdulva egy újabb hasonló szervezése
- (24) A különböző alkalmakhoz kapcsolódó *szereketvendégségek* (vagy akár önmagukban állva is) sokat adhatnak, hiszen ez együtt jár azzal, hogy találkozhatnak, beszélgethetnek egymással a gyülekezet tagjai, sőt segíthet az újonnan érkezők megismerésében, otthonra találásukban. Ahogyan egyik szolgáló testvérünk megfogalmazta: a közös élmények adják a múlt szépségét és a jövőkép kezdetét, de a lényege mégis a mátt megéljünk.
- (25) Az *Idősek Nyári Hete* és az *Adventi Ebédje* mellett keresünk még alkalmat a korábban megkezdett *találkozásokra* időseink számára.

D.) Meglévő munkacsoportjaink szolgálataival:

- (26) Az *új presbitérium* megkezdte szolgálatát 2024 januárjától. Ennek kiemelt indítása a *január 20-21-ei közös elutazós hétvége*, illetve az addigra asztalra kerülő *megújított gyülekezeti tanulmány*. Ezután pedig a szokásos feladatok mellett, igyekszünk megélni a közösséget, a halóközvetésben elől járva.
- (27) A *Magvetők* és az *IFI szolgálói közösségek* folyamatos munkálkodása
- (28) Még több hangsúlyt kapna a *keresztelési patrónusok összefogása, segítése*: ez egy olyan szolgálat, ami a periférián, kazuálián keresztül kapcsolódókat jobban köti a gyülekezetéhez. Segíthet célzottabban a *Baba-Mama Körre*, *Anya napra*, vagy a *gyerekdelutánokra*, illetve a *napközis táborba hívogatni*. (Idén

ennek már három konkrét „gyümölcse” volt, akik keresztelésen keresztül itt maradtak a Baba-Mama körben, vagy gyerek-istentiszteleten...)

- (29) *Diakóniai Munkacsoport* kialakult szolgálati megmozdulásai (lásd: 2023-as beszámolóban)
- (30) Az *újság, honlap, facebook oldal* mögött is többek szerkesztői, műszaki munkája állt eddig is, ezt tovább erősítjük, hiszen sokaknak ezek a tájékozási eszközök, a honlap is a gyülekezet egyik névjegye, többek ezen keresztül kapcsolódnak; jó lenne még nagyobb hangsúlyt fektetni ezekre (pl. újságban beszámoló, kedvcsinálók, ezekből a honlapon is megosztva egy-egy cikket...)
- (31) *Könyvterjesztésünk* megújulásával
- (32) Gyülekezetünkben egymás spontán *lelkigondozása*, kísérése régi jó hagyomány – ezt kiegészíti több olyan testvér, aki ebben felkészült, és tudatosan vállalja egy-egy testvér, család kísérését, lelkigondozását krízishelyzetekben vagy folyamatosan.

E.) További lelkipásztori szolgálat révén:

- (33) Mindennek alapja az Ige hallgatása – így tehát az *igehirdetői szolgálat* a legfőbb feladat. Emellett különböző *kurzusok, áhítatok, képzések* alkalmával a jövőben is bőven lesz lelkesi szolgálat.
- (34) Ezekre való *személyes, elmélyült készülésre* továbbra is sok időt kell fordítani – ezek mögött pedig ott kell álljon a lelkipásztorok önmaguk lelki életére, frissülésére, töltődésére és pihenésére szánt idő, akár személyesen, akár egyházi szervezésben.
- (35) A gyülekezet lelkeszei egymással és a munkatársakkal (az általuk mentorált területeken különösen is) folyamatosan *egyeztetnek, megbeszélések, beszélgetések*, vagy éppen *telefonos és internetes kapcsolattartás* formájában.
- (36) A lelkipásztorok a pasztoráció sokféle módja között, 2024-ben kiemelten *végig látogatják a gyülekezet tagjait* (természetesen csak azokat, akik ezt szívesen fogadják).
- (37) A *kazuáliákon* keresztül és azok körüli előkészítő és utógondozó pásztori szolgálattal.

ÚJ PRESBITEREINK BEMUTAKOZÁSA

Bereczk Dávid (lelkipásztor)

2023 a szolgálat éve mellett a presbiterválasztás éve is volt, amire 6 évente kerül sor a Magyarországi Református Egyház valamennyi gyülekezetében, így nálunk is. A mi közösségünkben 15 férfi és nő gondolta úgy, külső és belső elhívás útján is, hogy vállalja a presbiterségi szolgálatot, bizonysgot tesz Isten dicsőségéről és a közösségünk tagjai felé segítő, szolgálói lelkülettel fordul. Mind a 15 elégséges szavazatot kapott. Ebből 12-en lettek presbiterek, 3-an pedig pótpresbiterek.

Egy ilyen szolgálatban öröm látni, hogy újra és újra jelennek meg olyanok, akik készek gyülekezetünkért tenni. Közülük sokaknak ez egyfajta hálás cselekedet, így köszönhetik meg mindazt, amit Istentől és ettől a közösségtől kaptak. Ismerik hát ezt a közösséget. És hogy a közösség is megismerje őket, íme, az újonnan megválasztott presbiterek bemutatkozása, név sorrendben:

Bálint István:

Áldás békességet! Kedves testvérek, Bálint Istvánnak hívnak, és 5 éve vagyunk tagjai a rákoskeresztúri gyülekezetnek családommal, feleségemmel, Andreával és lányaimmal, Cintióval és Jázminnal. Ugyanis ekkor 2018-ban költöztünk a szomszédos Kőbánya kertvárosi házunkba. Odaköltözésünket követően röviddel, már kerestük is azt a közösséget, aminek mi is a tagjaivá válhatunk. Nemcsak, hogy találtunk egy közösséget, de megtaláltuk "A" közösséget ahová vágyunk. Református családban nevelkedtem, nem állt messze tőlem soha a hitnek a gyakorlása. Egészen kicsi korom óta sokszor a nagyapámmal mentem vasárnaponként a templomba. Vele kapcsolatban van 1 nagyon rövid kis történetem, engedjék meg, hogy ezt most elmondjam. Református templomunkat óriási hársfák nőtték körbe. És minden nyáron, amikor virágzott csomó levágott ágat hozott a nagyapám haza, hogy leszedhessük virágait teának. Számomra ez különleges dolognak számított, hiszen alig-alig kaptak mások a faluban. Mi pedig mindig! Akkor még 5-6 évesen nem nagyon értettem mi is ez a viszony az egyház és a nagyapám között, hiszen mindig volt valami dolga ott a nagyapámnak, de később egy pár év elteltével megértettem: Nagyapám presbiter volt, és nyáron vágta vissza azokat az ágakat, amik már a templom falait, ablakait mardosták. Tehát ennyi lenne ez kicsiny történet, de mindig különleges helyet foglal el emlékeimben.

Úgy gondolom és érzem, hogy mennyei Atyánk gondviselése van velünk, hiszen sokszor kérdőjelek voltak előttünk, (hogyan tovább, mi tévők legyünk) de minden alkalommal elhárultak az akadályok és kisimultak az utak előttünk. Most is úgy érzem, hogy bátran vállalhatok rám rótt feladatokat, tudom, nem egyedül fogok ezzel megbirkózni, hiszem, velem van az Isten és rá minden körülmények között számíthatok! Ámen! Köszönöm szépen!

Burján Pál:

Tisztelt Gyülekezet! Burján Pál vagyok. 75 éves vagyok. Aktív koromban közlekedésmérnökként és mérnök-közgazdászként dolgoztam és mentem nyugdíjba. Feleséggel a Madárdombon lakunk 34 éve. Két gyermekünk már önálló életet él. Ökumenikus család vagyunk: feleségem hívő katolikus, ami színesíti hitéletünket, igazán jó irányba. A Kálvin téri templomban keresztelték 1948-ban. Konfirmálásomat 14 éves koromban, szüleim, továbbtanulásom érdekében, iskolai javaslatra, elhalasztották. Ezzel hosszú évekre eltávolodtam hitemtől. A Jó Istent feleségem és az ő hívő családja hozta vissza életembe az ő igaz katolikuságukkal. A gyülekezettel is feleségemen keresztül kerültem kapcsolatba: az iskolájuk 2000-ben évzáró hangversenyt tartott a templomban, ahol ott voltam. Azóta is itt vagyok. A 2000-es évek eleje óta vagyok a gyülekezet tagja. 2002-ben konfirmáltam Szombathy Gyula Nagytiszteletű Úrnál. Örök hálával és köszönettel tartozom neki a sokirányú értékes útmutatásért és tanácsért, melyekkel hitemet erősítette. Szeretettel és tisztelettel gondolok rá. Számomra a hit egy sorvezető az életutamban, amelytől igyekszem minél kisebb mértékben eltérni. A presbiteri jelölés nagy megtiszteltetés számomra, köszönöm szépen. A szavazással kapott megbízással igyekszem szolgálatommal a gyülekezet javára tenni.

Dancsics Gábor:

Dancsics Gábor 60 éves gépészmérnök vagyok. 3 lányunk, 4 unokánk van, Istennek hála. 2015-ben kerültünk a gyülekezetbe. Számomra a hit tudatossá 2014 márciusában vált bennem, egy Berekfürdőn rendezett Cursillo alkalmával. Ott éreztük meg Jézus jelenlétét, gyógyító szabadítását feleséggel együtt. Hazatérés után egyből jelentkezünk ligeti gyülekezetben Szabó Lajosnál. Itt konfirmáltunk középső lányunkkal. 2015-ben Lili lányunknak kerestünk olyan gyülekezetet, ahol sok a fiatal, és lenne lehetősége a korosztályával konfirmálni. Így kerültünk ide. Azóta Jutkával, a feleséggel számos területen volt lehetőségünk szolgálni. Ilyen volt a férfi-női kör szervezés, a születésnaposok üdvözlő kártyáinak kihordása, házasság hétvégét, gyülekezeti kirándulást szerveztünk. Mint jövőbeni presbiter azt szeretném tenni, szolgálni, amit az Úr rám bíz, a szívemre helyez a gyülekezet

épülése érdekében! Vezérigém: *"Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, Istenben marad, es Isten is őbenne."* (1Jan 4, 16)

Dereráné Varga Éva:

Dereráné Varga Éva a nevem. Körülbelül 7 éve kerültem ide a gyülekezetbe a férjemmel együtt. Előtte több mint 20 évig a Nagyvárad téri Református gyülekezet tagja voltam. Akkor még Pesten éltünk a férjemmel. Aztán Ecserre költöztünk ahonnan már nehezebb volt visszajárni a régi gyülekezetünkbe, így kerültünk ide, itt találtunk új lelki otthonra, új lelki családra. 9 éve nyugdíjas vagyok. 2 éve a férjem hazatért Megváltó Urához. Azóta egyedül élek. 2 felnőtt gyermekem és 2 unokám, van. Az egyik 21 éves a másik pedig egy gyönyörű kis 3 éves.

Gyerekkoromban jártam Vasárnapi iskolába, le is konfirmáltam, és ezzel letudtam hosszú időre az Úrral való kapcsolatot.

Életem első felét Istenem es Jézusom nélkül éltem le. Olyan mélyre jutottam amilyen mélyre csak lehet. Többször már majdnem az életembe került ez, de Ő nem engedett el - pedig ekkor még nem ismertem és hitem sem volt. Aztán magához vonzott, megismertem, mint Uramat és Megváltomat és nekem adta többek közt a HIT és az új élet ajándékát. A HIT az életem alapja, biztos pontja, tudom honnan jöttem és most már tudom hová megyek. A hitem Jézuson alapszik, benne gyökerezik, körülötte forog, benne növekszik. A hitem nélkül semmi vagyok. Valóság lett az életemben ez az Ige: *"Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az Úr -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek. 12Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. 13Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám."* (Jer 29:11-13).

Rendszeres szolgálataim a gyülekezetben az Ecseri Házi Bibliakör vezetése, Szabados Jutka testvéremmel felváltva, különböző gyülekezeti alkalmakon, gyülekezeti táborban kis csoportos beszélgetések vezetése, és a gyülekezetünk Szombathy Gyula kórusban is énekelek.

Még nem tudom, hol fogok tudni segíteni, szolgálni, milyen területeken veszik majd hasznomat, de hiszem, hogy ha a nevem listára került és megválasztottak, akkor biztosan van dolgom és feladatomban itt és keresni fogom a helyemet ahol a tudásomat tudom adni. Köszönöm a jelölést és bizalmat!

Ruthner Máté:

Áldást és békességet!

Dávid kérésére megpróbálok ebben a rövid cikkben bemutatkozni a testvéreknek, remélve, hogy egy kicsit jobban belelátnak abba, ki is vagyok és mivel is foglalatoskodom a gyülekezeten belül és kívül.

Ruthner Máté vagyok, amit viszont kevesen tudnak rólam az, hogy Krisztián is, mind nevemben, mind életvitelemben és gondolkodásomban. A gyülekezetünknek immár több mint 15 éve rendszeresen járó tagja vagyok. Anno még második koromban keveredtem a gyülekezethez, amikor is hittanra kezdtem el járni Zimányi Noémihez (aki számomra csak Noémi néni volt akkoriban). A hittanórák után konfira és ezzel egyidőben ifire kezdtem járni, később pedig a házi bibliakörökbe is becsatlakoztam résztvevőként.

Ezzel egyidejűleg a gyülekezetben felnőttem, elvégeztem a középiskolát és egyetemet, ahol egy tanítói diplomával és életre szóló tapasztalattal és bölcsességgel gazdagodtam, ami mai napig meghatározza gondolkodásmódomat és életemet, habár jelenleg nem ezen a területen dolgozom a hétköznapi életben.

Emellett az évek során elkezdtem zenélni, mind magam örömére, mind pedig Isten dicsőségének hirdetésére, bár ez a vágyam a zenére már egészen kicsi korom óta végigkísért. Első zongorámat (amin nem volt több billentyű 1 oktávnál) még 5 éves koromban kaptam édesapámtól és bár elég sokat használtam ezt iskolás éveim során, végül az ifiben lévő gitározás volt az, ahol a helyemet megtaláltam és ahol nagyon sokan segítettek zeneileg kibontakozni és fejlődni.

A zenélés mellett nagyon szeretek túrázni és társasjátékozni, mindezekben pedig közösségekben lenni, ami merőben szembemegy néha alapvetően introvertált személyiséggel... de talán pont az a csodálatos Isten teremtésében, hogy ilyen paradoxonokra is képesek vagyunk.

Ezeket túl még nagy érdeklődéssel fordulok az informatika felé, tanulmányaim során programozói és rendszergazdai ismereteket is szereztem és mai napig is nyomon követem és érdeklődök a technológiai fejlődések és új dolgok iránt.

Vizont, ahogy azt az Istentiszteleten való bemutatkozásomban is mondtam, magamat leginkább bemutatni a szolgálaton keresztül tudom, hiszen ez talán a legmeghatározóbb része az életemnek. Már ifis koromban is, a megtérésemet követően folyamatosan igyekeztem részt venni a gyülekezet életében, és amikor tudtam segíteni minden területen. Egyik első nagyobb szolgálatom az volt, amikor elkezdtem Zoli mellett a konfiórákon már nem, mint résztvevő, hanem segítő és támogató, bizonyágtevő és csoportvezető lenni. Ez után nem sokkal már az ifiben is elkezdtem szolgálatomat, de besegítettem napközis táborokban, részt vettem a Gyermekek-istentiszteletek

tartásában és becsatlakoztam a Sundayband-be is, ahol az ifin túl a mai napig is hűségesen igyekszem szolgálni.

Még végezetül a hitemből is szeretnék átadni egy kis szemelvényt. Bánom már, hogy korábbi bemutatkozásomból ez kimaradt, de életem egyik legjelentősebb vezérfonala a konfirmációkor kapott ígém volt:

“Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”
(János 15, 5)

Számtalanszor megtapasztaltam már azt az örömet, hogy Isten használt engem eszközként, ha úgy tetszik hangszerként, az ő csodálatos szimfóniájában. Ugyanakkor hajlamos vagyok önző és makacs lenni és elhinni magamról, hogy képes vagyok mindent és bármit megoldani... és már többször szembesültem azzal is, hogy az életem nem akkor van igazán helyén, amikor én akarom megoldani a problémákat egyedül, hanem amikor Istenben maradva és benne bízva, az ő erejével tudok helytállni a próbákban. Egyedül elbukom, ám *“ha Isten velünk, akkor kicsoda ellenünk? Aki tulajdon fiát nem kímélte, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”* Ebben a tudatban és hitben igyekszem élni az életemet, megelégedni és bővelkedni mindabban, amit Isten ad, mint aki szeretetének koldusa vagyok és ebből a kegyelemből továbbadni mindazoknak, akiknek csak tudok.

Soltész Sándor:

Áldás, békesség, kedves Testvérek!

Soltész Sándor vagyok, 51 éves mérnök-közgazdász, jelenleg cégvezető, nő, 3 gyermek édesapja.

Családommal 2010-ben kerültünk a gyülekezetbe.

Ateista családban nőttem fel, ezért is foglal el különleges helyet a szívemben ez a gyülekezet és a templom, mert itt szólított meg Isten Szentlelke és itt kezdett újjászülni Krisztusban az örök életre. Ekkor vált számomra a szolgálat az új életem természetes részévé.

Megtérésem óta azt szeretném, hogy minél többen éljék át az újjászületés csodáját, ezért azóta szolgálok a gyülekezetben a keresztkérdések és a tanítványság kérdései sorozatokban, melyeknek idővel szervezője lettem, a kérdések órájában, a nyári táborban csoportvezetőként, illetve reggeli áhítatokat is tartottam. Szolgáltam az úrvacsorai előkészítőkön, egy ideig tagja voltam a műszaki bizottságnak is.

5 éve vezetünk feleségemmel együtt házi biblia kört és 2 éve vagyok a házi biblia körök koordinátora.

Nagyon sok örömet jelent számomra látni azok lelki fejlődését, megtérését, akikkel a különböző alkalmakon egy ideig együtt mehetek/mehettem az Istennel való járás csodálatos útján.

Sok mindent tanultam Istenről a gyülekezetben, amiért hálás vagyok Istennek és a gyülekezetnek is. Nagyon köszönöm a megtisztelő presbiteri jelölést. Amennyiben megválaszt a gyülekezet, Istentől kapott erővel és képességeimmel ezen a területen is igyekezni fogok az Úr dicsőségére és a gyülekezet hasznára szolgálni. Köszönöm.

Szűcs Attila:

Szűcs Attila vagyok, 2011 óta járok a gyülekezetbe. F fiatal korom óta hívő embernek tartom magam, 13 évesen konfirmáltam, 19 évesen, édesanyám temetésének napján volt egy meghatározó istenélményem. Hirtelen maradtam akkor egyedül a világban, és a mennyei Atya úgy döntött, hogy megmutatja: velem van és gondol rám. Akkor megfogta a kezem, hogy nem engedje el soha többé. Sajnos én az évek alatt nem mindig voltam ennek tudatában, de hála Istennek, hogy Ő viszont nem felejtett el engem soha. Az Úr Jézust személyes megváltómnak tartom.

A keresztyúri templomba a kislányommal, Rékával együtt kezdtem el járni, aki az Újlak utcai iskolában volt hittanos – azóta már egyetemista. Sokáig jártam úgy istentiszteletre, hogy ennél több kapcsolódásom nem volt a gyülekezethez, de egyre inkább vágytam arra, hogy én is valódi tagja lehessenek a közösségnek. Éreztem kívülállónak is az itt uralkodó szeretetteljes és elfogadó légkört. A változást a keresztkérdések kurzus, később a házi bibliakör, majd a gyülekezeti tábor hozta el számomra. Ezeket az alkalmakat innen is szeretettel ajánlom mindenkinek, aki esetleg még nem próbálta. Barátokat, testvéreket találtam, akikkel megoszthatom a hívő élet gondját-örömét, és akikkel erősíthetjük egymást. Isten ráadásul azt is megadta, hogy a szerelmet is megtalálhattam a gyülekezetben.

Feleséggel, Bornai Kamillával együtt négy gyermekünk van, ebből ketten már kirepültek, és a saját életüket élik. A gyülekezetben a diakóniai csoport munkájában és a gyermekmunkában veszek részt: autóval segítök eljutni Istentiszteletre annak, akinek erre szüksége van, és segítő vagyok a Kisfecske csoportban. Jelenleg sofőrként dolgozom, korábban sok évig konyhafőnök voltam.

Nagy megtiszteltetés volt számomra már a jelölés is, az pedig még inkább, hogy a gyülekezet nekem is megszavazta a bizalmat, és én is presbiter lehetek.

FÜLE LAJOS: PRESBITEREK

*Kinek a lelke vágyik a fényre,
kinek kenyerere az Úr Igéje,
és kenyeréből másnak is szel,
az presbiter.*

*Kinek van szeme a más bajára,
kinek van füle a más jajára,
a tennivalóit így méri fel,
az presbiter.*

*Ki másnak vermét sohasem ássa,
aki keresztjét nem teszi másra,
a mások terhét így veszi fel,
az presbiter.*

*Kinek a templom kegyelem háza,
otthon van benne maga, családjá,
bár mindenütt az Úrra figyel,
az presbiter.*

*Aki hitét örömmel megvallja,
mind presbiter, bár nem az a rangja,
de kedves élet Isten előtt:
megáldja és megszenteli őt.*

Füle Lajos

CURSILLO ÉS A SZERETET

Dancsics Gábor (gyülekezeti tagunk, leendő presbiter)

Kedves lelkipásztorunk, Bereczk Dávid kért meg, hogy írjak pár sort a Cursillo-ról.

Végig gondoltam, hogy számomra mit is jelentett az első Cursillo, (erről már számtalan alkalommal beszéltem, írtam korábban), illetve azóta szolgálóként a többi alkalom.

Elsősorban a személyességét szeretném kiemelni. Úgy tapasztaltam, hogy mindenkinek más és más jelent a találkozás a Szentlélek munkájával, Jézus szeretetével. A másik, ami eszembe jutott, az a megnevezése, a teljes eredeti neve: *Cursillo de Cristiandad*, a keresztyénségről szóló rövid tanfolyam.

A *Cursillo* spanyol eredetű szó, kis vagy rövid "kurzust", tanfolyamot jelent. Keresztyén alaptanfolyam, melyet számtalan ima, beszélgetés, előadás, áhítat jellemez.

Csütörtök estétől vasárnap estig tartó együttlét bentlakással, ahol lelkészek és világiak a keresztyén hit mai világunkban is érvényes igazságait, a keresztyén élet kiteljesedésének lehetőségeit, valamint a keresztyén emberi kapcsolatokat mintáit mutatják be, nemcsak előadással, hanem beszélgetésekkel, életpéldákkal. Egy szeretetteljes közösség, amelyben alkalom nyílik új felismerések meglátására hívőknek és keresőknek egyaránt.

A kezdetek visszanyúlnak a spanyol polgárháború éveihez, amikor az ottani katolikus egyház megújulásához megfelelő közösségi formákat, új módszereket és elkötelezett egyéniségeket kerestek. Ez a mozgalom azóta - kisebb változtatásokkal - a világ különböző országaiban, különféle keresztyén felekezetekben elterjedve több millió embernek adott életre szóló élményt, és modern világunk mindennapjaiban használható megoldásokat környezetünk kihívásainak keresztyéni kezeléséhez.

Ezt a közösségi élményt érdemes megtapasztalni!

Mindenki máshol jár az útján, máshol tart az Istennel való kapcsolatában. Sokan mondták, hogy „én már annyi igehirdetést hallottam, annyi Biblia órán vettem részt, mit adhat egy ilyen 3 napos „tanfolyam””. Erről mindig eszembe jutott a matematika tanárom, aki úgy tanította a szöveges feladatok megoldásának módszereit, hogy ha belebonyolódtunk egy problémába, menjünk vissza a kezdetekhez, az alapokhoz.

Ilyen megállás és az alapok átgondolása a Cursillo. Csak a nyitott szívvel és kíváncsi lélekkel érkezés és részvétel a titka, Jézus csak olyan ajtón akar bemenni, amelyet kinyitnak Neki, ha kopogtat.

A Cursillo legfontosabb jellemzője a szeretet.

A legelső Cursillon, amin még résztvevőként voltam, egy ígét kaptam áldásként, ami összefoglalta számomra Isten lényegét az életemben.

„Az Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.” (1Ján 4:16)

Az állítás, hogy Isten szeretet, kifejezi a legmélyebb értelmét annak, hogy ki Isten és milyen is Ő. A szeretet nem csak egy jellemzője Istennek, hanem Ő maga a szeretet, ami lényéből fakad.

Mivel Isten szeretet, mindent Ő teremtett. Ő adott nekünk életet.

Jézus egyenesen parancsolja: „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!” János 13:34 Ez a parancsolat szerintem pontosan olyan súlyú és értékű, mint amit Mózes kapott a kőtáblákon.

Szerintem ezért az egyik legfontosabb dolog, hogy helyesen értelmezzük a szeretet fogalmát, hogy ez által helyesen értelmezzük Isten közeledését is életünkhöz. Mivel szerintem ez egy igazán fontos kérdés, engedjétek meg, hogy alaposabban körbejárjuk!

Mi emberek a szeretettel kapcsolatban egészen eltérő elképzeléseket hordozunk magunkban.

Gyakran találkozunk azzal a felfogással, hogy a szeretet = határtalan elfogadás. Találkozhatunk azzal a gondolattal is, hogy az Isten által parancsolt szeretet minden ember felé egyenlő mértékben kötelez.

Ezek a megközelítések tévesek, nem egészen igazak. Isten emberek iránti tökéletes és egyforma mértékben megnyilvánuló szeretetét ugyanis embereken számon kérni nem igazán biblikus.

Egy másik gyakori, ám hibás emberi gondolat szerint a szeretet hiánya egyenlő az elutasítással vagy egyenesen a gyűlölettel. A szeretet hiánya mögött eszerint a felfogás szerint mindig valamilyen **egyed nem értés, elutasítás**, vagy személyes, esetleg elvi **ellentét** húzódik. Ez a gondolkodás az emberből áradó szeretetet egyfajta **alaphelyzetnek** tekinti, amiből egyesek tudatosan **rekesztik ki** a számukra nem szimpatikus egyéneket. Így válnak a kirekesztettek a kirekesztők szeretetlenségének **áldozataivá**. Ez a felfogás hajlamos az érték és a szeretet fogalmainak finom összemosására oly módon, hogy a szeretetteket értékesnek, a nem szeretetteket értéktelennek nyilvánítja. Akit szerettek, az számomra értékes, akit nem szerettek, azt értéktelen, másodlagos embernek

tartom. Azt hiszem, mindannyian látjuk, hogy **ennek a szeretetfogalomnak sincsen sok köze a Bibliához és az Isten szeretetéhez.**

Az biztos, hogy a Bibliában parancsolt szeretet alapja nem érzelem. A Biblia szeretetfogalmai minden esetben aktív, tettekben megnyilvánuló szeretetet takarnak, tehát ezen fogalmak szerint a szeretet cselekvő. Az ellenség szeretetének lényege ezért nem az, hogy kínlódjunk ki magunkból ugyanolyan érzelmeket az ellenségeinkkel szemben, mint amit a barátainkkal vagy családjainkkal szemben érzünk, hanem az, hogy a velük szembeni cselekedeteink ne legyenek ellenségesek. A keresztyények számára sem az ellenség és a barát közötti határvonal teljes eltörlését parancsolja Isten. Nem arról van szó, hogy az ellenséget kezeljük minden szempontból közeli szeretettünként, hanem arról, hogy felé is mindig szeretettel forduljunk, és ne viselkedjünk vele ellenségesen. Az ellenségeskedés ugyanis csak további ellenségeskedést szül, és ezt az ördögi kört egyedül a szeretet megnyilvánulásai tudják megtörni.

Isten nagyon jól tudja, kik az ellenségei, és kik a gyermekei. Mindegyikük felé ugyanolyan szeretettel fordul, mindegyiküket elárasztja áldásaival, de aki mindvégig ellenséges marad Vele szemben, azt nem üdvözíti. Isten tehát nem teszi tökéletesen egyenlővé a barátot az ellenséggel, viszont mindkettő felé egyformán szeretettel fordul. A gyermekei felé egyértelmű, hogy miért, az ellenségei felé pedig azért, hogy szeretetét megtapasztalva azok is a gyermekeivé váljanak. Ez a fajta isteni viszonyulás van parancsba adva számunkra is az ellenség szeretetében.

Mivel a bibliai szeretetparancsok mögött Isten áll, az azok szerint cselekvők tettei még akkor is a szeretet megnyilvánulásai, amikor ellentétben állnak az érzelmekkel. A bibliai szeretet értékét és súlyát a tettek adják meg. Mindannyian tudjuk, hogy akit valóban szeretünk, azért tenni akarunk, a valódi szeretet egyszerűen nem tud passzív maradni. A szeretet csupán tétlen érzelmeként való értelmezése súlytalanná és olcsóvá teszi a szeretetet.

Ez a cselekvő szeretet jelenik meg a Cursillo-ban. Ez a szeretet a Lélek általi hívogatás és jelenlét, amit mindig megtapasztaltunk ezeken az alkalmakon.

Ezért indulunk szolgálni, ha hívnak.

ELSŐ IFI-HÉTVÉGÉM VEZETŐKÉNT

Kelemen Anna

(gyülekezeti tagunk, az OÁZIS Ifi szolgálói csoport tagja)

Jó pár évvel ezelőtt voltam egy református zárandoklaton, ahol nagyon sok mindent tanultam Istenről, magamról és a Vele való kapcsolatomról. Több olyan mondat is elhangzott ott, amik azóta is élénken élnek az emlékeimben, és kísérik engem az utamon. Az egyik ilyen az volt, amikor valaki közülünk arról mesélt, hogy neki gyakran nehéz az olyan emberek felé szeretettel fordulnia, akik tulajdonképpen gonoszán, nem jóindulattal közelednek felé. De, amikor eljön ilyen alkalmakra, vagy bárhol a keresztyén testvérek között van, úgy érzi, hogy feltöltődik a „szeretet-tankja” és utána könnyebb neki is szeretetet adnia azoknak az embereknek, akik felé nehezebb „krisztusilag” odafordulni.

Ebben a gyülekezetben én már több csoportban, közösségben, programon, vagy éppen csak egy-egy beszélgetésben is megéltem már azt, amit az ének is mond: „*Ó mily jó, mily gyönyörűséges, a testvérekkel egységben lenni/lakni!*”. Amikor pedig tényleg ezt át tudtam élni, akkor én is azt éreztem, hogy megtelik ez a „szeretet-tankom”, és csordultig vagyok szeretettel. Remélem, nem vagyok egyedül azzal a testvérek között, hogy gyakran olyan nyugalom és béke tölt el, amikor például a finom, közösen elköltött vasárnapi ebéd után, azt érzem, hogy tele van a hasam. Na mármost, ha ekkora béke és öröm az, hogy megfelelő mennyiségű tápláló étel kerül a hasunkba, akkor valami hasonlóan jó, hanem jobb lehet, amikor a lelkünk a testvéri szeretettel telik meg.

A korábban megemlített csoportok közül én kiemelném az Ifit. Ami hosszú éveken át nekem a „*szeretet-forrásom*” volt. Mindig hálás leszek Istennek az Ifi vezetőimért és azért, hogy ők egy olyan közösséget, egy olyan légkört teremtettek, ahová úgymond elmenekülhettem a hétköznapi, és a tizenéves kor problémái elől. Mivel számomra ez ennyire meghatározó időszak volt, ezért nehezen engedtem el. Nem szerettem volna még én lenni az egyik Ifivezető, mert legszívesebben maradtam volna még Ifis. De rá kellett jönnöm, hogy már szerencsére jönnek utánam a még fiatalabbak és ők veszik át ezt a szerepet, viszont kellenének ezért nekik is olyan vezetők, akik megadják nekik azt, amit én megkaptam Ifisként. Azt éreztem, hogy Isten arra hív, hogy én is beálljak ebbe a szolgálatba, csak sajnos ekkor kezdődött el nekem az egyetem, ami nagyon sok időmet elvette, és azt éreztem, hogy számomra ez most nem

fér bele. De éreztem egy hiányt mindig, amikor hallottam, hogy éppen milyen program lesz a fiataloknak. Meg amikor egyszer-egyszer benéztem az alkalomra, akkor fájt látni, hogy már nem ismerem a nagy részét azoknak, akik járnak.

A tavalyi évben viszont úgy alakult, hogy felerősödött bennem a vágy, hogy szolgáljak, és többen jelezték, hogy szívesen várnának a csapatba. Végül pedig több dolog is úgy alakult az életemben, ami azt mutatta, hogy Isten is várja, hogy hirdessem a fiatalok között az Ő nevét és szeretetét. Egy ilyen dolog volt például, hogy az egyetemen is azt mondták, hogy a most következő félévünk lesz a legkönnyebb, így már ez sem lehetett kifogás. Nyáron pedig, amikor a táborban egy csoportot is vezethettem a fiatalok között, megerősítette bennem a vágyat, hogy amit és amennyit én kaptam, azt most visszaadjam. De azért egy kicsi félelemmel kezdtem meg ezt a szolgálatomat, mert az volt a fejemben, hogy vajon én majd lehetek-e olyan jó, mint az én vezetőim voltak.

Az első nagyobb program, amin részt vehettem velük és részben már segíthettem a szervezésében is, az az őszi ifihétvége volt. Ekkor már az elején kissé a mély vízbe dobva éreztem magam, amikor kiderült, hogy a lányrészen az egyik szoba tele van poloskákkal, és mivel a fiúk oda nem jöhetnek, így nekünk kellett elhárítani a problémát, de ez igen nehezen ment, mivel mindannyian félünk Isten eme teremtményeitől. Végül én felvállaltam, hogy leszedelem őket példamutatás gyanánt, mondván legyőzöm az egyik félelmemet. Sajnos végül a poloskák közül egyet sem távolítottam el a szobából, de legalább csodás képekkel meg lett örökítve a próbálkozásom. Valahogy az egész tábor alatt azt éreztem, hogy Isten áldása van ezen a csapaton és a szolgálatunkon. Bármilyen furcsán is hangzik, de még a takarodó utáni, éjszakába nyúló vezetői megbeszéléseket is élveztem, mert jó volt meghallgatni, ki, hogyan élte meg azt a napot és izgalommal töltött el, amikor arról beszélgettünk, hogy mivel készülünk a következő napra az Ifiseknek.

Mivel számomra nagyon sokat tud adni egy dicsőítés, ezért mindig is jelentős szerepe volt nekem a táborokban a közös éneklésnek. Ez pedig most sem volt másképpen. Volt olyan pillanat, amikor inkább nem is énekeltem, hanem egy picit csöndben maradtam és csak hallgattam az Ifiseket. Érdekes volt látni, hogy lám természetesen ez is megváltozott. Nekik már mások a kedvenc, vagy éppen egy-egy emlékhez kapcsolódó énekeik, és maguk az énekek is megváltoztak, bár azért a régiak közül is bent maradt elég sok. Az énekléshez kapcsolódik az is, hogy egyik reggel Máté tartotta a reggeli (számomra inkább hajnali) áhítatot, ami nagyon sokat adott. Maga az áhítat pont olyan hosszú volt, amennyit olyan korán be tudott fogadni az agyam, és az egyik legkedvesebb dalommal készült nekünk. Ez nem más, mint a Gryllus

testvérek által megzenésített 8. zsoltár, és ennek is azt a sorát emelte ki, hogy „*kevéssel tetted őket, kevesebbé önmagadnál*”. Ennél az áhítatnál is megélhettem azt a csodát, hogy Isten még akkor is tud hozzánk szólani egy ige, vagy dal által, amikor azt hisszük, hogy nekünk az már nem tud újat mondani, hiszen már kívülről-belülről tudjuk.

Volt hétvégén egy nagyon jó játék is, amit Noémi és Máté készített a fiataloknak, és szerintem nagyon ötletes. Összesen 3 dolog kell hozzá. Egy telefon, QR kódok, és egy papíralapú keresztretjvény. Az a lényege, hogy a tábor területén eldugnak QR kódokat és ha ezeket megtalálják a gyerekek, akkor a telefonjuk segítségével egy kérdés jelenik meg neki. Erre a választ be kell írni a keresztretjvény megfelelő mezőjébe, és ha mindegyik meg van, akkor a középső oszlopot összeolvasva egy szó jön ki. Majd pedig természetesen ezt bemutatva a vezetőknek, egy ajándékban részesülnek. Ezt a játékot igazából bármikor csinálhatták, amikor éppen szabadidő volt, és a QR kódok egész hétvégén fent voltak. Annyira jó volt látni, ahogy a fiatalok elkezdtek szétszéledni a tábor területén kisebb-nagyobb csapatokban, majd pedig mentek oda Noémiékhez hátha valamilyen módszerrel ki tudnak szedni belőlük egy-két segítséget a megfejtéshez. Azt volt a legjobb látni és megtapasztalni ebben az egészben, hogy gyakran segítettek egymásnak a keresésben, és nemcsak maguknak akarták a jutalmat. Még nekem is segítettek, ugyanis a keresésben nem voltam túl jó, és amint ezt meghallották, már ketten-hárman is szaladtak a segítségemre, hogy hol néztem már és hol nem, és próbáltak segítségeket adni, hogy merrefelé sétálgassak, volt, aki el is kísért.

A morzsaszedégetéskor több fiatal is megemlítette, hogy sokat adott neki az Eszti bizonyágtétele a tábortúznél, ami számomra is nagyon meghatározó volt. Jó volt ekkor is és más programokon, előadásokon is gyönyörködni abban, amikor egy-egy vezetőn keresztül tényleg Isten szólt. Jó volt azt is megtapasztalni, hogy mennyi mindent tudunk tanulni egymástól, mi vezetők, és gyakran bizony mennyit tudunk tanulni az Ifisektől is.

Sokféle programot próbáltunk belesűríteni a hétvégebe, pedig paradox módon a pihenés volt a témánk. Durva látni és megtapasztalni, hogy mennyire belenőnek ma már a gyerekek ebbe a rohanó világba és nehéz megtalálni, hogyan tud az ember igazán megpihenni ebben az egészben, na meg persze számunkra, keresztyénként az is fontos, hogy ebben az egészben hol van Isten. Voltak csoportbeszélgetések is, hogy jobban el tudjanak mélyülni és meg tudjanak nyílni a témával kapcsolatban. Majd pedig egy közös Istentisztelettel zártuk a hétvégénket.

Sok mindent átéltünk, megéltünk ezalatt a pár nap alatt, ilyenkor mindig nehéz visszatérni a hétköznapiakba és amiket a táborban kaptunk, azokat

vinni magunkkal. De ezért jó, hogy van minden héten péntekenként Ifi, ahol ezekről szabadon lehet beszélgetni, és fontos, hogy közben itt megélhessék a fiatalok azt, hogy önmaguk lehetnek, hiszen mi, és Isten úgy szereti őket, ahogy vannak, ahogyan megalkotta őket. Én pedig hálás vagyok Istennek, hogy visszavezetett ide, és ennek én is a részese lehetek.

HOGYAN KERÜLTÜNK ÖSSZEL A BALATONRA – ÉS HOGY KERÜLT ODA EGRY JÓZSEF?

Beszámoló egy jó hangulatú gyülekezeti kirándulásról

Kovács Zsófia (gyülekezeti tagunk)

A covid-járvány, mint oly sok mindent, a gyülekezeti kirándulásokat is „elsodorta”, de idén elérkezett az idő, hogy felfrissítsük ezt a hagyományt. Veszprémbe indultunk egy teli busszal, melyet gyülekezeti tagunk, Erdő Árpi vezetett megingathatatlan nyugalommal. A hangulat legalább olyan magas volt, mint csapatunk átlagéletkora, ezért nem terveztünk be hatalmas túrát, de még azt a kis városnézést is elmosta az eső, amelynek során megismerkedhettünk volna a királynék városával. Így csak elméletben ejtettük ezt meg, viszont még az eső előtt gyönyörű sétát tettünk a Séd patak partján Szabados Ádám vezetésével. Ádám a gyülekezeti házukat is megmutatta, tartott nekünk egy gondolkodtató áhítatot és fantasztikus sütikben és meleg vendégszeretben is részünk lehetett.

A Lackó Dezső múzeumban éppen Egrý József kiállítás volt a festő születésének 140.évfordulóján. Itt hangzott el egy kis ismertetőm róla,

amelyből kiderült, hogy hogyan is lett ő a Balaton festője. Kérésre összefoglalom ennek a lényegét:

Egry József egy nagyon szegény zalai parasztcsaládban született, és miután a család egy öröklési perben maradék kis vagyonát is elvesztette, Pestre kerültek, ahol még inkább nyomorogtak. A szegénység legmélyebb bugyrait ismerte meg, még az iskolában is külön ültették, és gyerekként dolgoznia kellett. De már ekkor ott mozgott benne az Isten adta tehetség, mert legnagyobb öröme az volt, ha a Nemzeti Múzeumba mehetett képeket nézni, már ha volt épp cipője, mert mezítláb nem engedték be. Hogy egy ilyen sorsüldözött családban hogyan születhetett meg a művészet iránti igény, ez az igazi titok!

Édesanyja bejuttatta egy Korcsek János nevű arcképfestőhöz inasnak, nála kitanulta a mesterség alapjait, majd a mester segített neki Münchenbe eljutni festészetet tanulni. Amikor hazatért, barátai biztatására megkereste Lyka Károlyt a Művészet c. lapnál. A fordulatot az hozta az életében, hogy a nagy tekintélyű művész tehetségesnek találta őt és segíteni kezdte pályáját. Tanult Párizsban – éhezve, lyukas cipőben, magányosan –, majd Belgiumban, ahol lenyűgözte a kikötők világa, amelyet sok képén megörökített. A szegények sorsa, a kiszolgáltatott helyzetben lévő emberek mindig fontos témái voltak művészetének, mély együttérzéssel és szeretettel fordult feléjük, soha nem felejtve, honnan jött.

Az első világháború alatt katonaként súlyos tüdőgyulladás miatt került a badacsonyi kórházba felépülni, ahol beleszeretett egy önkéntes ápolónőbe, aki rögtön elvált férjétől, egy ezredestől és férjhez ment a festőhöz. A családja majdnem kitagadta, de Juliska azért vihette magával a házasságba a keszthelyi házat és a badacsonyi szőlőt présházzal. 1918-tól itt éltek, így került Egry a Balatonhoz, amelynek világa lenyűgözte őt. Sokáig csak nézte a tavat, a tájat, meg akarta ismerni, beszívta magába az élményt, vázlatokat készített, és csak aztán kezdte festeni, amikor már az övé volt egészen. „Én nem a Balatont, hanem annak világát festem”-mondta. Így találta meg művészetének fő motívumát, amely egész festői szemléletmódját megváltoztatta és mások lettek a színei is: a sötétbarna, rozsdavörös helyett a kék, a zöld, a türkiz, a sárga lett a meghatározó és legfőképp a Nap. Meghatározó élménye volt, amikor egyszer a halászhajó csónakjában kimehetett velük éjszaka a tó közepére. Úgy érezte, hogy beleolvad, részévé válik a mindenségnek. Képein is megjelenik újra és újra ez az érzés, ahogy az ember része a tájnak, beleolvad, s a víz és ég is egyé válik. A Balaton volt számára a minden, még a bibliai jeleneteket is a magyar tenger partjára álmodta.

Sajnos tüdőbaja miatt külföldön kellett gyógyíttatnia magát, ez minden vagyonukat felemészttette, majd a háborúban pesti műterme is találatot kapott,

rengeteg képe megsemmisült. Ő eközben már híres, elismert festő lett, az elsők között kapta meg a Kossuth díjat 1948-ban, de három év múlva elhunyt.

A kiállításon a második, balatoni korszakból és itáliai utazásaiból láthattunk sok-sok gyönyörű képet, melyek színeikkel megmelengették a szívünket. Mi is magunkba szívhattuk a Teremtőnk által létrehozott táj minden szépségét, különlegességét Egry József művészete által.

Majd a közvetett élmény után a valóságban is megnéztük a Balatont Füreden, hogy válaszoljak a címben feltett kérdésre, így kerültünk tehát oda. Bár megfesteni nem tudtuk, de magunkba szívni az élményt igen, hiszen az eső is elállt, mire odaértünk. Kellemes sétát tehattünk a Tagore sétányon és néhányan még az októberi fagyizás dermesztő ötletének sem álltak ellent. De a gyülekezeti kirándulásnak nemcsak az élmények, hanem a jóízű testvéri beszélgetések is adják a sava-borsát. Ebben sem volt hiány, így remélem, többen kedvet kaptak már, hogy legközelebb velünk tartsanak! Mindenkit szeretettel várunk a következő kirándulásra, figyeljük a hirdetéseket!

AZ ANYA NAPRÓL

Sebőkné Babos Boglárka (lelkipásztor)

Régi vágyam valósult meg november 11-én, gyülekezetünk első anya töltő napján. A kaposztásmegyeri gyülekezetbe még 9 évvel ezelőtt meghívtak, egy kreatív anya napot tartani. Ekkor még sem anya nem voltam, de olyan kreatív sem, legalábbis ami a barkácsolást, kézműveskedést illeti. Mégis az ott töltött idő megerősített abban, hogy a gyülekezetnek dolga az anya- apafeleség- férj hivatásunkban is erősíteni, amelyeket Istentől kaptunk, és amelyek a leginkább igénybe vett szerepeink. Ezért döntöttem el, hogy egyszer én is szeretnék egy ilyet szervezni, támogatva az édesanyákat anya szerepükben, megélve a közösséget, összetartozást Isten előtt, akitől gyermekeinket és az anyaságunkat is kaptuk. Petrusán-Molnár Dalma pszichológus pedig nagyon lelkesen támogatta az ötletemet, és felajánlotta a segítségét a szervezésben. Tizenöt anyuka lehetett együtt. Sokat nevtünk, voltunk csendben. Beszélgettünk az elég jó anyaságról, kaptunk Király Zsuzsi jóvoltából finom pillecukros forró csokit és készítettünk adventi koszorút is. Reméljük a következő alkalommal még több édesanya, nagymama csatlakozik hozzánk... Kedvcsinálónak pedig a résztvevők visszajelzései:

Pugner-Bottka Heni: „Hála érte Istennek, hogy létrejöhett és részese lehettem én is. Csodálatos Édesanyákkal beszélgethettünk az eléggé jó anyaságról. Nekem rengeteget adott ez az alkalom lelkileg. Úgy érzem, feltöltődtem, Isten szeretete átjárt bennünket. Minden Édesanya csodálatos, ahogy van, de lehetett rengeteget tanulni az alkalomból/egymástól. Pl.: a másik személyes történetéből. A közös adventi koszorú készítés is szuper ötlet volt, ott volt lehetőség egymással többet beszélgetni.”

Király Zsuzsi: „Nagyon megindító volt számomra látni a fiatal anyákat, ahogy feltöltődésre vágnak az Úrban és ezt testvéri közösségben élük meg. Hálás vagyok az Úrnak, hogy részese lehettem az alkalomnak. Ami viszont kicsit negatív maradt az alkalomról, de nem csak erről, hogy nem figyelik a hirdetéseket a testvérek, csak futólag, hogy mi is hangzott el.”

Hunor-Kálmánczi Anna: „Amikor Bogi meghirdette az alkalmat, elhatároztam, hogy mindenképp jelen leszek, belső hívásra. Mióta gyülekezeti tag lettem, úgy igazán nem tudtam a közösség része lenni (a Covid alatti bezártság és Attila fiam egy évig húzóódó betegsége miatt). Az anya napi program is megerősített abban, hogy a gyülekezeti közösségbe vágni és ott lenni milyen jó! Így lehetek hiteles a magocska, a sas és keretes fiaim előtt, ha olyan közösségbe viszem őket, ahol én is szeretek lenni, ahol áldás lenni.”

Váraljai Fruzsina: "Számomra igazi lelki feltöltődés volt ez a pár óra. Nagyszerű a társaság, remek beszélgetésekben volt részem. Jó volt a CSEND-es áhítat, az alkotás is. Kicsit csak Én lenni. Az egész esemény megmutatta, hogy nyugodtan elmehetek kikapcsolódni pár órára és utána újult energiával többet tudok adni otthon is. Hazaérve kérték, hogy legyen máskor is Apa nap 😊"

Petrusán-Molnár Dalma: „Nagy izgalommal készültünk az alkalomra, és igen megtisztelőnek éreztem, hogy Bogival együtt ötletelhettem, tervezhettem az alkalmat. Nagyon jó volt látni, milyen sokan voltunk, különböző helyekről, korosztályokból, eltérő tapasztalásokkal. Emellett pedig azt is megtapasztalhattuk, milyen sok ponton is tudunk kapcsolódni egymáshoz, az anyaságunkhoz, Istenhez. Köszönöm és már várom a folytatást 😊”

Puskás Réka: „Én is hálás vagyok az anya napért Istennek és Nektek! Bevallom őszintén, hogy némi lelkiismeret-furdalással jelentkeztem és mentem el. Mindig így érzek, ha a rend szerint gyerekekre szentelt időt másra (magamra) szánom. Mégis úgy érzem, "megérte", mert feltöltődést jelentett, és nagyobb türelemmel tudtam gyermekeimhez fordulni a nap hátralevő részében.

Jó volt együtt lenni, az anyaságról együtt gondolkodni, mindezt Isten előtt, az Ő jelenlétében. Különleges élmény volt csendben lenni, néhány percig egyfolytában a felolvasott gondolatokon elmélkedni. Egyedüli negatívumként az idő rövidségét, vagy az ahhoz igazított program mennyiségét tudnám említeni, Bogi és Dalma annyi mindennel készültek nekünk, hogy 5-6 órára is elegendő lett volna. Még egyszer köszönöm és várom a következőt!”

Rimaszombati Ildi: *„Nagyon jó volt az alkalom, jó volt a többi anyával találkozni. Élveztem minden percét.”*

Márkó Judit: *„Új gyülekezeti tagként magamtól nem mertem volna jelentkezni az Anya napra, ezért többek között hálás vagyok Helgának, hogy az üzenete hatására éreztem a hívást, vettem a bátorságot és elmentem. Hálás vagyok a szervezésért, a kedves, barátságos fogadtatásért, azért, hogy sikerült erre a közösségre rátalálnom- nagyon különleges kincs. Annyira feltöltő volt lelkileg, hogy azóta is ebből táplálkozom, nagyon várom a folytatást.”*

CSEND-HÉTVÉGE

Soltész Sándor (gyülekezetünk tagja, leendő presbiter)

Még frissek a nyomok a püspökszentlászlói úton, talán még el sem olvadt néma sétáink nyoma. Nagy utat tettünk meg a magányért, hogy

elszakadva mindentől térerő helyett Isten erejébe kapaszkodva egy hétvégét együtt tölthessünk Vele tizenhárman – kettesben.

A falucska parányi, ám szép, gondozott volt, egyetlen kanyargós, szűk utcájának is csak egyik oldalán volt pár épület, így, ha nem azokra néztünk, a hóval borított hegyek fával teli lankáiban gyönyörködhattunk.

Csend volt. Alig járt autó, reggeltől estig csak mi voltunk és Isten, és a néma, fehérbe burkolózott táj. De a legszebb mind közül Isten volt, aki nem hagyott minket megszökni saját magunk elől, volt, akit vaddisznóval terelt vissza az evangéliumhoz. Nem hagyott elbújni a külső ingerek mögé, hanem mellénk ült és tükröt tartott elénk Jónás könyvének keresztül, hogy egyénileg felfedezhessük, hogy kik vagyunk itt és most Isten előtt, majd megmutatta magát Márk evangéliumán keresztül annak, aki kutatta Őt, hogy a szombati nap végén számot vehessünk eddigi életünkkel felidézve mindazt, amire Urunk tanított minket.

Ez a csendes együttlét Istennel néha kínos volt, mert a Lélek tükre bizony számos hibánkat kimutatta, mégis magával ragadó volt a helyből és Isten jelenlétéből áradó öröm és megnyugvás érzése. Legalábbis ezt éreztem magamon és ezt láttam a többiekén is, amikor integetve elsétáltunk egymás mellett, vagy nap zártakor beszélgethettünk.

A csend és a magány öröm és szomorúság forrása is egyben, azért, mert ilyenkor önmagunkat kapjuk, szeretetünket, jóságunkat és szeretetlenségünket, bűneinket, ahogyan Isten lát minket. A Vele töltött idő sok mindent felszínre hozott és sok mindenre hívott el minket önmagunkért és felebarátainkért, mert Isten tudatosította és megerősítette bennünk, ami jó és megtartandó, és elvetésre, lemetzésre kérte mindazt, amit bűneink és jellemhibáink közül hagyunk neki felfedni.

Biztos vagyok benne, hogy a sok oldalnyi lelki napló, amit ezen a hétvégén készítettünk és az Istennel töltött csodás órák emléke még sokáig elkísér bennünket és lehetőséget ad arra, hogy Krisztust jobban ki tudjuk ábrázolni életünkkel és cselekedeteinkkel, mint ahogyan azt a Csend-hétvége előtt tettük.

Hála legyen Istennek ezért az alkalomért és bízom benne, hogy jövőre is találunk egy helyet, amiről azt hisszük, hogy az Isten háta mögött van és kiderül, hogy Ő éppen ott vár ránk!

* * *

Semmi ne zavarjon,
semmi se rémítsen,
minden elmúlik,
Isten nem változik,
a türelem mindent elér;
annak, aki Istené,
semmi sem hiányzik;
Isten egymaga elég!

(Avilai Teréz imája)

Kettőspont (gyülekezeti újság). **XVI. évf. 30. szám**

A lapszámot szerkesztette: Bereczk Dávid

Lektorálta: Sóskuti Zoltán, Szabados Ádámné

Nyomda: Áldási Pálné

Kiadja:

Budapest-Rákoskeresztúri Református Egyházközség